

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ТРЕЋА СЕДНИЦА
ПРВОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
Четврти дан рада
2. април 2019. године

(Седница је почела у 10.05 часова. Председава Верољуб Арсић, потпредседник Народне скупштине.)

*
* *

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Поштоване даме и господо, настављамо рад Треће седнице Првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2019. години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствује 70 народних посланика.

Ради утврђивања броја народних посланика присутних у сали, молим народне посланике да убаце своје идентификационе картице у посланичке јединице електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 87 народних посланика, односно да су присутна најмање 84 народна посланика и да постоје услови за рад Народне скупштине.

Да ли неко од председника, односно овлашћених представника посланичких група жели да затражи обавештење и објашњење у складу са чланом 287. Пословника?

Реч има народни посланик колегиница Весна Николић Вукајловић.
Изволите.

ВЕСНА НИКОЛИЋ ВУКАЈЛОВИЋ: Хвала.

Питање за Александра Вучића. Постављам питање – да ли је пре обећања да ће држава инвестирати осам и по милиона евра за проширење аеродромске писте на Аеродрому „Лађевци“ код Краљева имао пуну информацију од председника Владе Ане Брнабић и министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Зоране Михајловић?

Ко год да је дао податке Вучићу, подаци су апсолутно нетачни, јер његово обећање је непотребан трошак у буџету Републике Србије.

Аеродром „Лађевци“ пуштен је у саобраћај као цивилни још 5. октобра 2011. године. У саобраћај су га свечано пустили Борис Тадић и Драган Шутановац. Ни тада ни сада тај аеродром нема економско оправдање и тај тзв. терцијарни ваздушни саобраћај исплатив је само у богатим земљама са бруто националним дохотком од 18.000 долара по становнику, а Србија је, наравно, далеко од тога. Уосталом, аеродром у Нишу је најбољи показатељ да Влада у сфери ваздушног саобраћаја води погрешну и веома лошу политику.

Александар Вучић је добио од сарадника и, наравно, изнео још један нетачан податак, а то је да ће уложити тих осам и по милиона евра управо у проширење писте, зато што на „Лађевце“ не могу да слећу авиони марке „боинг“. Међутим, и то је апсолутно нетачно, јер техничке могућности за коришћење писте на овом аеродрому постоје и за авионе марке „боинг“. Писта на „Лађевцима“ је већ дугачка 2.200 метара, а широка је 30 метара. Значи, довољно је да „боинг“ може да се окрене на писти, а према званичном проспекту „Боинга“, довољна је ширина писте од 19,81 метара. Очигледно је, дакле, да је писта Аеродрома „Лађевци“ знатно шири од неопходне ширине за слетање авиона марке „боинг“. Осим тога, дуж целе писте на „Лађевцима“ постоји широка стаза од 60 метара и авиони би могли да користе и ту стазу и да се на крају те стазе окрену.

У Европи постоји више таквих аеродрома, са фреквентним саобраћајем, какав је Аеродром „Лађевци“ и такав, у ствари, никада у Лађевцима неће ни бити. То су, на пример, аеродроми у Санторинију, на Скијатосу, на Закинтосу итд. То су мањи и ужи аеродроми од овог за који кажу да треба још осам и по милиона евра.

Значи, обећање Александра Вучића да ће држава уложити осам и по милиона евра за проширење писте на Аеродрому „Лађевци“ је штетно, а таква инвестиција је неодговарајућа и непотребна. За Краљево би паметније било да се тих осам и по милиона евра уложи у пољопривреду, у коју деценијама нико није улагао и не зна да уопште Краљево може да буде веома добар пољопривредни потенцијал.

Зато питамо Вучића – ко је дао ове нетачне податке? Ко му је дао и да ли ће тај ко му је дао ове нетачне податке са којима је он изашао у јавност бити одговоран и да ли ће сносити последице?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Бобан Бирманчевић.

Изволите.

БОБАН БИРМАНЧЕВИЋ: Поштовани председавајући, поштоване колеге народни посланици, своје прво питање постављам Министарству унутрашњих послова и тужилаштву, а односи се управо на Драгана Ђиласа и наставак ширења дезинформација и лажи.

Пре свега, задње што је рекао, а то је да ће на изборима који би сада били организовани бити инцидентна и насиља, једноставно је наставак њихове идеологије, идеологија коју је сада њихов најновији лидер, у недостатку лидера код њих, сада је лидер њихове опозиције управо Љотићевац и познати фашиста, али то је у суштини њихов проблем, није проблем Србије.

Молим и Министарство унутрашњих послова и тужилаштво да предузму нешто по питању Драгана Ђиласа. Нека га тужилаштво позове, нека установи шта је у питању, да ли је у питању намера. Можда он има и неке друге проблем, али ја нисам стручњак за то. Оно што је битно, потребно је заштитити државу од Драгана Ђиласа и људи који се у овом тренутку крију иза фашистичке идеологије, идеологије која никада није била прихваћена у Србији, и никада и неће, а на данашњи дан ту идеологију не подржава нико осим те групе грађана окупљене око Драгана Ђиласа и Бошка Обрадовића.

Друго питање такође постављам МУП-у и тужилаштву, али и Министарству спољних послова, а односи се на срамну посету градоначелника Шапца Небојше Зеленовића и председника Скупштине Немање Пајића. Били су у Пећи. Ево, на овој слици се види где они управо седе под заставом непризнате и непостојеће државе Косово и ја позивам и тужилаштво и МУП и Министарство спољних послова да коначно предузму нешто.

Посебно је био захвалан на тој њиховој издаји Газменд Мухаџери, градоначелник Пећи, који је посебно поздравио издајнике из Србије. Нема веће издаје од издаје своје државе. Тај исти градоначелник, а на овој слици овај човек, полумаскиран, са црном капом на глави, то је човек који је прво упао заједно са фашистом и Љотићевцем Бошком Обрадовићем. Овај исти човек је после тога наставио са упадима, није им то било довољно.

Ја постављам питање МУП-у и тужилаштву – да ли је нешто предузето против Небојше Зеленовића, Бошка Обрадовића и свих оних који су прво упали у Лучане у станицу полиције? Да је тада нешто предузето, ти исти људи не би били на овим сликама, на овим сликама у РТС-у, где су наставили са насиљем и претњама, пре свега, безбедности ових људи у РТС-у, али и безбедности грађана и безбедности државе.

Моје треће питање је упућено МУП-у и тужилаштву, а односи се управо на градоначелника Небојшу Зеленовића и његовог налогодавца Душана Петровића. Пресудом Вишег суда у Шапцу градоначелник је осуђен за злоупотребе у трошењу буџета у износу од пет милиона евра. Моје питање је – да ли су и да ли ће бити процесуирани или, српски речено, ухапшени они који су наложили да се злоупотреби пет милиона евра и они који су управо тих пет милиона евра преко својих фирми и

преко предузећа злоупотребили и опрали за своје налогодавце Душана Петровића и Небојшу Зеленовића и са друге стране су злоупотребили та средства и за себе?

И оно што је посебно, и тиме ћу завршити, то је питање – да ли ће и на који начин, и да ли се води било који процес управо против људи који су до пре неколико година, односно до промене власти у Војводини вршили власт, дугогодишњу власт? Да ли је могуће да ми још увек нисмо обавештени против кога се воде процеси и, између осталог, процеси који су довели до растурања привреде, пољопривреде и будућности Војводине? Требаће јако пуно времена да садашња власт помери и унапреди Војводину. На добром су путу, али дугујемо грађанима Војводине, грађанима Србије информацију против кога од високих функционера „жутог предузећа“ у Војводини се воде процеси и када ће ти процеси угледати светлост дана а грађани добити тачну информацију о томе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Милија Милетић.

Изволите.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Поштоване колеге, ја бих исто поставио конкретно питање везано за наше пољопривредне произвођаче, за људе који уплаћују пензионо осигурање преко пољопривреде, и здравствено осигурање, а тиче се, само да подсетим да је код нас у Србији 1986. године почело са активношћу уплаћивања пољопривредног осигурања, где је у том периоду рађено и да је у том периоду стопа за уплаћивање била око 5%.

До 2008. године, када је донесен закон за време владе Мирка Цветковића, а о томе смо говорили и на заседању прошле недеље у петак, где је тада закон донесен и неке ствари су промењене на штету наших пољопривредних осигураника.

Иначе, као што сам рекао, 1986. године, када је почело то уплаћивање социјалног и пензионог осигурања преко пољопривреде, велики број људи који су тада били носиоци газдинства, они су пријављивали своје укућане за чланове гадзинства, али дешавало се да и представници месне заједнице, шефови месних канцеларија упишу сами неке људе у том газдинству да су чланови газдинства а да то људи нису ни знали. У међувремену, људи су уплаћивали то социјално и пензионо осигурање преко пољопривреде, већи број тих људи је отишао у пензију и, нормално, то је било добро зато што ти наши пољопривредни произвођачи имају сада неку пензију да могу да преживе тешку ситуацију.

Али 2008. године влада Мирка Цветковића и тадашња скупштина донела је закон којим је погоршана ситуација за наше пољопривредне

осигуранике. Конкретно, тада је у оквиру тог закона, од 1.1.2009. године, када је ступио на снагу, прво повећана стопа за уплаћивање са 5% на близу 26%, где је изједначена стопа за пољопривредне осигуранике и за привреднике и, с друге стране, што је врло битно, велики број људи који је тада отишао у пензију, остало им је неко дуговање које је 2008. године, када је донесен тај закон, када је влада Мирка Цветковића донела тај закон, где је то дуговање пребачено од 1.1.2009. године за све чланове газдинства. То дуговање је касније расло, расло пуно. Људи нису ни знали да имају то дуговање па су дошли до цифре које су милионске.

За једног пољопривредног осигураника који живи на територији Сврљига, Беле Паланке, Гациног Хана, на територији југоистока Србије, то дуговање достиже у неким случајевима и преко два милиона динара. Имам информацију да ћемо ући у решавање тих проблема и сигуран сам да ће ова наша влада и наш председник решити те проблеме, да тим људима који су направили толики дуг не својом кривицом, већ грешком владе Мирка Цветковића, ти људи сада имају велика дуговања, велике проблеме и тим људима сада ми морамо помоћи.

Надам се и сигуран сам да ћемо то заједно урадити, јер уназад неколико дана министар здравља је предложио да седнемо да разговарамо и да позове релевантне људе који ће на томе да раде, да заједно решимо те проблеме, јер стварно дуговање које је велико код тих наших пољопривредних осигураника, јесте веће из дана у дан. Са друге стране, поређење конкретно, пољопривредни осигураник и предузетник који, рецимо, има грађевинску радњу, има десет радника, има икс машина које раде грађевинске послове, плаћају исту основицу.

Мислим да то морамо на неки начин променити. Сигуран сам да ћемо наћи могућности, да ће се наћи могућност да се репрограмира дуг, да се отпише камата и да ти наши пољопривредни осигураници наставе да плаћају и да могу мирно да спавају. Сигуран сам да ћемо ми то заједно урадити, јер ова влада и председник Србије раде на томе да буде добро нашим пољопривредним произвођачима и радницима и на југоистоку Србије, а и у целој Србији. Хвала још једном.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Да ли још неко од председника, односно овлашћених представника посланичких група жели да затражи обавештење и објашњење у складу са чланом 287. Пословника? (Не.)

Сада одређујем паузу у трајању од пет минута, до уласка у салу овлашћеног представника предлагача.

(После паузе.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Поштоване даме и господо народни посланици, настављамо са даљим радом.

Обавештавам вас да је спречен седници да присуствује народни посланик Ђорђе Милићевић.

Прелазимо на 2. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ЗДРАВСТВЕНОЈ ЗАШТИТИ (наставка претреса у појединостима).

Сагласно члану 90. ставу 1. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да је седници позван да присуствује др Златибор Лончар, министар здравља са сарадницима.

На члан 21. амандман је поднео народни посланик Немања Шаровић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, колега Шаровићу.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Даме и господо народни посланици, ми смо интервенисали и на члан 21. Ми смо тражили конкретно да се брише став 2. јер став 1. овога члана говори о забрани дискриминације, док став 2. овог истог члана прописује могућности дискриминације и то представници Владе образлажу и оправдавају некаквом позитивном дискриминацијом, а дискриминација не може бити ни позитивна ни негативна, већ је дискриминација.

Ево, министар не зна, досад се кикотао тамо и поздрављао па сада не зна о чему се ради. Члан 21. закона, тражимо брисање 2. става.

Став 1. говори о забрани дискриминације, а 2. ставом прописујете да може бити дискриминација када се ради о припадницима групе лица која се налазе у неједнаком положају. Та формулација је преширока, та формулација је правно недопустива и то вама омогућује да било кога сутра прогласите групом која се налази у неравноправном положају и да на основу тога одређеној групи дате неке привилегије.

Не свиђа ми се ни редослед када сте овде набрајали...

Хоћете да сачекам – ал' да ми заустави време Арсић – да ви добијете информације од сарадника које су вам потребне па да наставимо?

Дакле, овде кажете забрана дискриминације у пружању здравствене заштите по основу, па прво иде расе, пола, рода, сексуалне оријентације, родног идентитета. Када се набрајају основе дискриминације, мислим да треба кренути од најважнијих. Ово свакако нису ни најважније ни најбројније, али говоре о томе које су ваше намере и у ком ће правцу то ићи у будућности.

Много су важније основе дискриминације по основу, не каже се старости, не може бити дискриминација по основу старости, него се каже по основу година живота, ако ћемо правно, па онда каже националне припадности, социјалног порекла, вероисповести, политичког и другог убеђења, имовног стања, културе, језика, здравственог стања, врсте болести. То су много важнији основи.

Ја се плашим, господине министре, да ви на мала врата уводите нешто што ћете злоупотребљавати баш због овога, како ви кажете, родног идентитета, сексуалне оријентације и других ствари, а да то грађани Србије не желе.

Једна од вести коју смо данас видели је то да је у Енглеској неком хомосексуалном пару, односно једном од њих, сину, родила дете а истовремено себи унука, мајка, да је јајна ћелија од његове сестре, а да је он отац. Дакле, брат и сестра праве дете, а рађа им га мајка.

У складу са стандардима српског народа то је потпуно болесно, то је супротно свему на чему српско друштво почива, а плашим се да ћете ви управо такве, ја бих рекао болесне појаве и такве људе прогласити за припаднике групе која се налази у подређеном положају. Не може бити оно што је супротно природи, што је супротно вери, што је супротно свему за шта се већина грађана једне земље залаже прогласити за припаднике групе која је у подређеном положају, односно у неједнаком положају.

Без ограничења како ћете то урадити ви или неко други после вас, ово је став закона који се може брисати јер даје неограничену практично могућност злоупотребе, или вама или некоме другом на вашем месту, а то је нешто што озбиљна држава, озбиљна нација и озбиљна Народна скупштина не смеју дозволити.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има колегиница Миланка Јевтовић Вукојичић.

МИЛАНКА ЈЕВТОВИЋ ВУКОЈИЧИЋ: Захваљујем.

Уважени председавајући, поштовани министре са сарадницима, колеге посланици и посланице, Глава IV Предлога закона о здравственој заштити дефинише основна начела здравствене заштите.

Поменути члан 21. дефинише начело правичности, које је једно од основних начела у пружању здравствене заштите. Ставом 1. овог члана 21. дефинише се забрана дискриминације. Ставом 2. овог члана закона дефинише се шта се не сматра дискриминацијом, а то су све оне радње и мере које се у оквиру здравствене заштите предузимају у циљу заштите маргинализованих друштвених група. Између осталих, то су, на пример, особе са инвалидитетом. Наравно да није дозвољена никаква произвољност, нити је то препуштено неком нагађању. Подзаконским актом дефинишу се тачно групе лица, односно појединци где је предвиђен повећан обухват ради одсуства било какве дискриминације.

Оно што посебно желим да нагласим, а што је у оквиру Главе IV овог закона предвиђено, то је једно ново начело, а то је начело поштовања детета у здравственој заштити. Наиме, о чему се ради? Ради се да право детета на здравствену заштиту мора бити у складу са најсавременијим и најбољим стандардима у здравственој заштити, да се морају поштовати

процедуре и да дете у здравственој заштити мора бити заштићено од свих облика злостављања, занемаривања, искоришћавања, односно да буду од стране надлежног здравственог радника препознате све мере и радње које могу указивати на злостављање детета. Такође, предвиђено је да деца, труднице, породиље, али и осетљиве групације становништва из категорије старих уживају право на најбољу здравствену заштиту.

Морам да напоменем још једну ствар. За разлику од „жутог тајкунског предузећа“, које је пљачкало грађане, али пљачкало и децу ометену, на пример, у менталном развоју, власт СНС-а, ова влада и председник Републике Србије Александар Вучић и те како значајну пажњу полажу на побољшање здравствених услова, лечење свих грађана, а пре свега, овде хоћу да нагласим, лечење деце.

Морам да истакнем да у Универзитетску дечју клинику Тиршова, која је једна од најзначајнијих установа за лечење деце, не само у Србији него и у бившој Југославији, али и на Балкану, више од 40 година један једини динар није уложен у њену реконструкцију. Први пут од доласка СНС-а уложено је седам и по милиона динара за реконструкцију Универзитетске дечје клинике. Такође, планира се издвајање 54 милиона евра за изградњу нове универзитетске дечје клинике Тиршова 2.

Такође, ова влада, председник Александар Вучић и те какву пажњу поклањају и другим дечјим клиникама, односно клиникама у којима се лече деца. Морам да нагласим Институт за мајку и дете, где су такође уложена значајна средства за реконструкцију овог објекта, али је предвиђено и 20 милиона евра за даљу адаптацију и унапређење здравствених услова.

Унапређење инфраструктуре и те како је значајно за унапређење здравља деце. Брига о здрављу је брига о будућности и зато овај закон, наравно и све законске одредбе у њему су саставни део реформског процеса здравствене заштите. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар др Златибор Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Захваљујем.

Успели сте један део стварно да објасните око ових дилема које су биле, али да једноставно због грађана кажемо, управо су из овог разлога што сте ви рекли, да би могло да дође до злоупотреба, ове ствари прецизиране, да не дође до злоупотреба. Овде када се мисли да се нешто каже, то је само да се односе подаци на жене и на мушкарце, значи то су једини подаци који иду и који могу да се добију, да ли је то женско или мушко, да бисмо имали довољан број заступљених жена, баш из тог разлога. То је суштина приче.

А друга ствар, чуо сам тај пример што сте навели из Енглеске. Морам да вам кажем, далеко смо ми од Енглеске и од свих тих ствари, тако да нема места за бригу и за забринутост. Имамо ми свој пут. Нисмо ми ни у Брегзиту ни у осталим стварима, бавимо се на одговоран начин својим људима и зато доносимо овакве законе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику народни посланик Немања Шаровић.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Господине Лончар, део овог што смо претходно чули мислим да апсолутно нема никакве везе са мојим амандманом. Значи, да ли је госпођа погрешила, а слушајући њу и ви кренули истом странпутицом, али то са амандманом који сам ја предложио нема никакве везе.

Друга ствар, рећи да нема разлога за забринутост и да смо ми далеко од Енглеске и далеко о Брегзита, нажалост, далеко од Брегзита јесмо, али би Брегзит управо требало да нам буде путоказ у ком правцу треба Србија да се креће. Ако Енглеска као земља оснивач ЕУ и земља која је свакако међу три земље које имају највећи утицај у ЕУ, ако су они утврдили да не могу своје националне и своје економске интересе да остваре унутар ЕУ јер то, признаћете, углавном може само Немачка, или у потпуности може само Немачка, онда је питање шта ће мала, сиромашна и политички веома мало утицајна Србија моћи да ради у тој унији. Ја мислим да ми тамо нећемо и када бисмо, којим чудом, ушли за 20 или 30 година, не бисмо имали никакав утицај и то није наш интерес.

Што се тиче примера из Енглеске, за који ви кажете да смо ми далеко од тога, није то гаранција. Знате, реч министра у расправи у појединостима не значи много, то иде у ветар. Остаће негде у архиви и у транскриптима, али то треба да буде у закону, да се спречи могућност злоупотребе законским текстом а не вашом деклараторном изјавом. Сутра може бити други министар на вашем месту. И не треба заборавити још једну ствар, да је Тони Блер неко ко саветује Владу Републике Србије. Према томе, није то толико далеко од нас и није тачно да не прети реална опасност да ће се нешто слично догодити и у Србији у будућности.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 29. амандман је поднео народни посланик Зоран Деспотовић.

Да ли неко жели реч?

Колега Деспотовићу, изволите.

ЗОРАН ДЕСПОТОВИЋ: Даме и господа народни посланици, с овим амандманом СРС је предложила, а ја ћу, искрено, господине министре, да скренем пажњу на мање средине са огромним проблемима када је у питању здравствена заштита.

У општинама југозападне Србије, Пријепоље, Нова Варош, Прибој, Сјеница, које припадају мрежи Здравственог центра Ужице, здравствене установе су у незавидном положају за адекватно пружање квалитетне здравствене заштите.

Министар ме не слуша.

Ове неразвијене општине не траже милостињу ни донације, како је предвиђено у члану 17. тачке 23. и 24, већ траже да држава обезбеди поштовање начела здравствене заштите.

Затим се суочавају са проблемима стручног кадра, где постоји уговор само Здравственог центра Ужице са збирним кадровским планом и нормативима Републичког фонда здравственог осигурања, болница и дом здравља се не препознају, а проблем је са кадром који одлази по разним основама, а нови се не прима.

Још већи проблем је што уназад 20 година у поменутој болници у Пријепољу држава није обезбедила нову технологију, где недостаје, рецимо, скенер, о чему сам недавно и говорио, недостаје и рендген за снимање плућа, затим централни довод кисеоника, већ се боце пуне у Краљеву. Пројекат постоји, али је реализација негде застала на релацији Београд–Ужице. Такав пројекат би се исплатио након две године.

Поред таквих техничких проблема, јавља се и проблем безбедности здравствене установе. С обзиром на то да је на снази забрана запошљавања, тешко је обезбедити физичко обезбеђење и сачувати имовину установе, као и безбедност пацијената и запослених здравствених радника. Према Предлогу закона о безбедности, требало би склопити уговор са неком од агенција које пружају услуге физичко-техничког обезбеђења. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Михаило Јокић.

Изволите.

МИХАИЛО ЈОКИЋ: Мислим да је ово тренутак кад треба рећи да је у 2018. години уложено много више у РФЗО него 2017. године, да је РФЗО добио негде око 121 милијарду, да је то за 14,8 милијарди више него у 2017. години, да је то 13,8% више него у 2017. години. Значи, то су огромна средства која се улажу, а потрошња је у 2018. години у односу на 2017. годину порасла за 8,7%. Значи, проценат повећања када је у питању здравство је много већи него што су повећани расходи на нивоу државе.

Значи, једна брига испољена за здравствену заштиту становништва је исказана, а ови закони који су донети, они су донети да реше све практичне проблеме који се у овом тренутку јављају. А ти практични проблеми јесу релација РФЗО – здравствене установе, друго, релација локалних самоуправа и општинских болница, значи оних установа које су под

надлежношћу Републике, значи, омогућено је да локална самоуправа може да учествује у смањењу трошкова здравствених установа.

Рецимо, код тих судских пресуда, помињу се таксативно судске пресуде, ево за Ваљево. Године 2007. је донет погрешан посебни колективни уговор на основу општег колективног уговора и доктори су негде од 2012. године почели да туже здравствену установу, односно сад болницу јер више здравствени центар не постоји. У последње три године болница је за те трошкове платила, само не знам како, из којих средстава, 32 милиона. У последња три месеца морали су да плате радницима који су тужили, значи, ранији здравствени центар четири милиона. И то је проблем који ће се и даље јављати, јер се очекују нове тужбе.

Значи, то су неке ствари где би могла и морала да помогне локална самоуправа, а то је овим законом омогућено, и мислим да после ових закона се очекује решење и разрешење свих текућих проблема који у овом моменту муче здравствено осигурање и здравствене установе широм Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 33. амандман је поднео народни посланик Миљан Дамјановић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колега Дамјановићу.

МИЉАН ДАМЈАНОВИЋ: Министар, као и у овом закону, а и у претходним обраћањима, све време говори о квалитетној заштити и чак и у овим, од ових чланова на томе потенцира, па бих ја, министре, као неко ко је обишао читаву Србију, а ево и претходних дана обишао западну Србију, Моравички округ, тачније Месну заједницу Мрчајевци, где има 4.000 становника, са околним селима укупно 10.000 становника.

Вероватно знате да тамо постоји дом здравља, амбуланта, и вероватно знате да је та амбуланта до пре две године радила довољно квалитетно и добро, да су имали санитетско возило, јер су удаљени 18 километра од Чачка, за случајеве када су хитне потребе, да су имали амбуланту, да су имали лабораторију, да су долазили интернисти, а да је у међувремену, по не знамо чијем налогу, опрема пренета у Чачак, лабораторијска, санитетско возило пренето у Чачак. До пре две године радила су четири лекара, колико је било потребно за тај број становника, како је законом било утврђено. Сада ради само један лекар. Радно време је исписано и стоји да је до 20.00 часова. Када смо ми дошли, око 17.00 часова, није радила. Нити има довољан број здравствених радника.

Притом, када говоримо о томе да, ви добро знате да у тим срединама углавном живи старије становништво, треба и проверити, колико сам се информисао, да су чак део те опреме грађани Месне заједнице Мрчајевци

финансирали у договору са Градом и сад им је то буквално одузето. Сада они имају једног лекара и ја мислим да је у питању једна медицинска сестра. И за највећу, слободно могу да кажем глупост, за најмању ствар, они морају да седну у своје возило и да иду за Чачак, што је врло лош пример и показатељ да није све тако добро у здравству.

Само бих напоменуо да, поред осталог, ради се о месту са много и других неких проблема, али су они као основно ставили овај проблем и заиста бих волео да се лично информишете. Један је здравствени радник, лекар по струци, отишао, напустио је Моравички округ, један је пребачен у Чачак и само је један остао да ради тамо, од четири, колико је било потребе за рад у две смене, плус медицинско особље. И оно што посебно, кажем, упада у очи, јесте да је годинама у том дому здравља постојала лабораторија. Сада је премештена, више је нема.

И друга ствар, у основној школи, која, чини ми се, ако се не варам, има преко 200 ђака, постоји стоматолошка ординација. Годинама је радила у основној школи стоматолошка ординација. Ви сте сами говорили да је потреба, је л' тако, када имају могућности, ради се о реконструисаној школи, заиста изгледа импресивно, и често се говори да су грађани ти, због тога што не иду редовно, и деца, на контроле, долази до тога да у 90% случајева имамо не толико добру, здраву нацију када су у питању зуби.

Пре две године у исто време када се ово дешава је стоматолог измештен, речено је нема потребе више да ти радиш у овој школи, и стоматолог и медицинско остало особље. И сада сви они, и старији и деца, и млађи, сви морају да нађу неко време, да нађу средства и иду у Чачак иако постоји инфраструктура. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар господин Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Ви сте сада све ово што сте рекли, све нас који смо предложили ове нове законе и што смо предложили повратак домова здравља под ингеренцију Министарства здравља, као да сте тачно знали и навели највећи број разлога због којих ми то радимо.

Значи, прво, за све што се дешава у амбуланти Мрчајевци, то што сте навели, амбуланта припада Дому здравља Чачак. Дом здравља Чачак је под директном ингеренцијом локалне самоуправе. Локална самоуправа одређује директора, одређује председника Управног одбора, одређује чланове Управног одбора и врши, односно одређује концепт како ће радити, која ће се амбуланта угасити, која ће се отворити, где ће ко радити. Значи, ни данас Министарство здравља нема никакву ингеренцију, никакву ингеренцију да ту може да уради било шта.

Значи, молим вас да те ствари разумете и раздвојите, јер то великој већини Србије није било јасно и увек дођу у Министарство здравља а

прескоче локалну самоуправу, где тај проблем се решава. Значи, једини ко у овом моменту, док се не изгласа овај закон, док не ступи на снагу, једини ко може да реши тај проблем је локална самоуправа, која прави организацију посла и рада на својој територији, у својим домовима здравља, у својим амбулантама.

Из тог разлога, све што сте ви навели, ми ово сада мењамо, да се то не би дешавало, него да имамо јединствен систем и да покријемо све оно што је неопходно. Ето, то је суштина приче. Зато ово и мењамо, да се не би дешавале ствари о којима сте ви причали.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 36. амандман је поднео народни посланик Томислав Љубеновић.

Изволите, колега.

ТОМИСЛАВ ЉУБЕНОВИЋ: Хвала, председавајући.

Даме и господа народни посланици, амандманом на члан 36. Предлога закона о здравственој заштити, који је поднела Посланичка група СРС, предложено је да се измени наведени члан у ставу 1, који се односи на друга правна лица пружаоце здравствене заштите.

Овде је реч о факултетима у саставу универзитета на којима се изводе интегрисани студијски програми академских студија из области медицинских, стоматолошких и фармацеутских наука. Они могу обављати здравствену делатност преко својих организационих јединица ако министарство решењем утврди да те организационе јединице испуњавају услове за одређену врсту здравствене установе прописане овим законом и прописима донетим за спровођење овог закона.

Ми смо овим нашим амандманом предложили брисање речи „и прописима донетим за спровођење овог закона“. Разлог за подношење овог амандмана је потреба да се услови за обављање здравствене делатности јасно утврде законским одредбама, а не прописима за спровођење овог закона. Да не би дошло до неспоразума, СРС нема ништа против овог вида пружања здравствених услуга, само инсистирамо на томе да законом јасно буду дефинисани услови за њихово обављање здравствене делатности.

Овај предлог закона је можда мало обимнији, има 270 чланова, али је материја таква да ми у СРС-у сматрамо да не би представљало никакав проблем ако би се додао још који члан којим би се прецизирало све што је неопходно да се прецизира, јер област здравствене заштите је и те како битна, јер је здравље људи важније од свега. Закони које усваја Народна скупштина морају да буду у интересу грађана Републике Србије и морали бисте да саслушате, а понекад и уважите конструктивне предлоге опозиције како поједине ствари не би остале недоречене. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар господин Лончар.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Само да вам кажем, све то што сте мислили, то се правилницима и општим актима апсолутно регулише и биће регулисано. Тако да знате, тај део о коме сте ви причали, члан 36. став 1, иде правним актима и прописима, значи правилницима се апсолутно све то регулише.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 39. амандман је поднео народни посланик Александар Шешељ.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колега Шешељ.

АЛЕКСАНДАР ШЕШЕЉ: Хвала.

Мени је јако жао, даме и господо народни посланици, зато што смо завршили раније прошле недеље заседање, али нисам могао да заборавим да је министар рекао у једном моменту као одговор на критике наших посланика, јер евидентан је проблем да највећи број људи који заврше медицинске факултете тражи да оде где може да се снађе у иностранству, пре свега у неким земљама Западне Европе, а ви сте рекли, господине министре – па ето видите, ви критикујете ЕУ (парафразирам), а где они иду, ти што одлазе кад заврше факултете? Па иду у ЕУ.

Знате, ако је то стварно ваше мишљење, то је више него наивно. Јер не можете ви да поредите наше здравство са здравством Немачке или Шведске. Ви морате да видите шта се десило новим чланицама ЕУ, које су се недавно учланиле. Погледајте шта се дешава у Хрватској, какав је тамо одлив становништва, шта се дешава у Бугарској, у Румунији, у Мађарској и видите какве ће то последице имати у Србији. Дакле, немојте да кажете да је решење неког проблема – учланићемо се у ЕУ и онда више нећемо имати одлив здравствених радника.

Ваша политика, тј. политика ваше владе, у којој сте ви члан, пуна је контрадикторности. Знате, у здравству је ограничено запошљавање и ограничено је подизање зарада, а недавно имали смо прилику да видимо Александра Вучића на једној од многобројних конференција за штампу како је рекао да ће у следећих пет година један велики, огроман пројекат који се зове милијарду евра за здравство да буде у Србији, како ћемо ми да унапредимо наш здравствени систем и да ћемо га довести на неки ниво европских земаља. Па како ћемо то да радимо са ограничавањем запошљавања и ограничавањем зарада?

Ево, ваш колега министар Шарчевић је схватио па је рекао јуче да ће тражити да се укине забрана запошљавања у просвети. Постоје неке делатности које су за државу најважније, где не сме бити ограничавања зарада и ограничавања запошљавања. То су припадници МУП-а, Војске,

људи који раде у просвети, а посебно у здравству. Коју ви поруку шаљете неком ко студира медицински факултет ако му кажете да нема сада шансе да се запосли, тј. ограничено је запошљавање, укидају се домови здравља? Коју мотивацију има да остане у Србији?

Знате, ова централизација неће решити ово што сте малопре рекли. Не можете ви да кажете сада да ви немате утицај на локалне власти. Само у пет општина у Србији нисте на власти, тј. ваша странка. Како ми можемо да очекујемо да ће се то променити? Дакле, треба да се остави нека аутономија и локалним самоуправама, али наравно не треба Министарство искључити из тога. Треба покушати да се у свим месним заједницама отворе амбуланте и домови здравља у општинама.

Председник Србије је рекао једном приликом да ће он ући у сваки тоалет у школи и обићи сваки дом здравља у сваком селу, у сваком засеоку у Србији, па се вероватно уморио када је схватио колико има тих места, па је отишао у два села и после никоме ништа.

Дакле, за шта сте ви? Јесте ли ви за запошљавање? Причали сте овде о специјализацијама прошле недеље. Како онда то може са забраном?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар господин Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Нисам рекао да би се само уласком Србије у ЕУ решио проблем одласка људи или не. То је проблем који постоји свуда.

Друга ствар, што се тиче запошљавања. Не постоји никаква, да људи разумеју, не постоји никаква забрана запошљавања где год имате потребу да се запосли. Оно само шта је урађено, ја причам конкретно о здравству, значи ми немамо ниједан проблем било кога да запослимо, једино о чему водимо рачуна то је да равномерно распоредимо људе тамо где је неопходно. Да не буде, по принципу испуњавања жеља, да негде дођемо у ситуацију да имамо вишак неких специјалиста и неких људи, а да у другој некој средини имамо мањак. Јер већи део људи жели да иде у веће градове и онда, ако бисмо пустили да то тако... Значи, ово је само, нема никакве забране, нема ничега, само је контролисано, да се зна где се ко запошљава. То је суштина приче.

Где год се укаже потреба да се неко запосли, не постоји никаква препрека да се то уради ако је то оправдан разлог. Али ако неко има у вишку 20% или 30% ендокринолога или интерниста кардиолога па тражи да још прими ту, а имамо области где нам фале, педијатри, а ми не примамо ту педијатра, не примамо дечијег хирурга, него примамо ово чега већ имамо у вишку, ми онда улазимо у проблем који ће тек бити.

Али само желим да вас подсетим на једну ствар. Навели сте све те земље, и те које су ушле у Европску унију, и које су мање, веће, овакве, онакве, и све су се оне суочиле са проблемом да им је у једном моменту

систем био уздрман, и дан-данас, и да не могу да функционишу како би функционисали. Ако мислите да се то у Србији не дешава и да је то случајност, ја само морам да вам кажем – не треба веровати у случајности. Значи, много тога смо урадили да не дођемо у ту ситуацију да нам се затварају делови болница, делови здравствених установа због недостатка кадра, што је пример у свим тим земљама које сте ви навели. Ето, само имајте ту чињеницу. Запослили смо 12.000 здравствених радника у последње четири године и дали преко 7.159 специјализација, то су чињенице.

Што се тиче сређивања тоалета, сређивања прозора, сређивања кровова, сређивања свих ствари, ви сигурно знате какво је било стање и како смо затекли све те ствари. Прво, ти тоалети нису могли да се затворе, нису функционисали уопште, поразбијани и све остало. Не видим ништа лоше, чак напротив, то је по мени позитивно, јер када негде уђете, погледате од тоалета каква је та установа и како функционише. Свака част председнику, који је нашао времена и за то, да обиђе све то, да исконтролише, јер другачије је кад се и он укључи у све то и уради и данас немамо ту ситуацију. Ми већ сад долазимо, оно што смо обнављали пре четири године, да морамо опет да обнављамо јер, једноставно, то су системи који функционишу 24 часа 365 дана у години. Молим само да имате то на уму. И кад је нешто толико у функцији, онда замислите на колико то мора да се обнавља и да се ради. Значи, то је суштина приче.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику народни посланик Александар Шешел.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР ШЕШЕЉ: Свака част председнику, заиста, кад он стигне и да погледа и прозоре и тоалете, а замислите шта би још било када бисмо имали и министре који исто тако раде свој посао па онда и они стигну нешто да ураде.

Али мислим да не схватате довољно озбиљно ово везано за Европску унију. Знате, здравствени радници из Србије одлазе масовно у последњих неколико година, а ми смо још кандидати за чланство, тј. у преговорима смо. Шта би се десило кад би границе биле отворене и била слобода за наше раднике да раде у иностранству? Још би их више отишло. А овде се школују, дакле на нашим факултетима, и специјализацију раде овде, а после тамо дођу на готово, тј. добију те земље готов производ, већ свршене лекаре. То је ЕУ. Каква је то онда корист ту за Србију?

И знате шта, оно кад сам рекао да је ваша политика пуна контрадикторности, то је стварно тачно. У емисији „Око“ на Радио-телевизији Србије 2015. године Александар Вучић је рекао, то је било у јеку мигрантске кризе, како је Ангела Меркел јако паметно поступила са

тим приливом, тј. пријемом миграната са Блиског истока, да ту има јако много врхунских стручњака, поготово лекара. То може да се нађе на интернету ако нисте гледали. Ја сам то добро запамтио.

Али само замислите сада какву ви поруку, не кажем ви лично, него власт коју Александар Вучић оличава, шаљете студентима медицинских факултета. А после смо чули – милијарду евра за здравство. Ваљда треба да буде приоритет и специјализација, али и запошљавање у Србији, али под нормалним условима, а не да се не зна да ли ће Влада комисија да додели, да се састане, па шта ће да одлучи, да ли ће да се неко прими у радни однос. Ја мислим да је најважније да се размишља о томе, јер то је будућност Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику министар господин Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Не можемо, не можемо те две ствари да поредимо, стање у Немачкој и код нас, мислим ни по једном основу. Немачкој фали, ја мислим, нешто мање од милион здравствених радника. И они исто имају ситуацију да је све старија нација, све је мање младих, све мање се рађа. И они су вероватно, не улазим у њихову политику нити ме то интересује, имали идеју да ту прилику која се десила искористе, јер они морају однегде да нађу те људе. Ми уопште нисмо у тој ситуацији, као што сами знате, далеко смо од те ситуације.

А што се тиче овога, ја морам да кажем и шта смо ми урадили. Ми смо урадили да онај ко добије посао, ко добије специјализацију и специјализација траје пет година, он дупло мора да остане овде, да одради то, па тек онда може да иде.

А шта је урадила Мађарска? Мађарска је, када завршите факултет у Мађарској, пет година су донели забрану да не можете да идете да радите у иностранство уколико постоји потреба у држави Мађарској било где да будете ангажовани. Значи, морате да одрадите тих пет година где је потребно за државу, јер имали сте бесплатно студирање, морате да останете ту. Значи, постоји доста неких мера које неки уводе да би спречили то.

Ми смо засада на овој – кад добијете посао, добијете специјализацију, дупло од специјализације морате да одрадите овде. Јер ми не можемо да улажемо и да школујемо кадрове па сутра да буде довиђења. Али ми морамо да водимо политику наредних пет до десет година да не дођемо у ситуацију коју смо наследили, њих више од 40% старијих од 55-60 година. Ето, то је суштина.

А што се тиче овога, свако има право да прокоментарише неке потезе и свако гледа своје грађане и своју земљу. Ми можемо да

искористимо неки добар пример ако може да се примени код нас, да не правимо неке грешке које су неки правили, али да ми слепо идемо негде и да не гледамо своје интересе... У сваком случају, грађани Србије знају, наш првенствени интерес је Србија и грађани Србије. И оно што је битно, узећемо од сваког оно што је добро за нас и што нама треба, од свакога, али нигде, ни од кога, немамо ми неку обавезу да некога следимо, да нешто радимо а да то није добро за Србију. Превасходно ћемо увек гледати наш интерес и све оно што се уклапа у наш интерес, то је сасвим у реду. Што се не уклапа, не можемо да прихватимо и нећемо. То ће нам увек бити на првом месту. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Колега Шаровићу, по ком основу?

(Немања Шаровић: Реплика.)

Немате право на реплику.

Право на реплику народни посланик Александар Шешељ.

АЛЕКСАНДАР ШЕШЕЉ: Није то проблем, господине министре, забрана одласка, као што сте навели пример, у Мађарској. Треба да се руководите тиме да буде што бољи положај здравствених радника у Србији, али првенствено треба да створите перспективу да они хоће ту да остану, а не да велика већина њих једва чека да оде, а то је због услова и пре свега због плате, тј. дохотка.

Дакле, када будете водили рачуна о тим стварима, онда ће се тај проблем постепено смањивати, а немојте да слушамо „милијарду евра за здравство“ а после тога затварамо амбуланте и домове здравља. Шта ћемо да радимо са тих милијарду евра? Да поделимо, па да се иде по приватним лекарима можда?

Дакле, основна ствар јесте да се створи жеља да људи који заврше, будући медицински радници, који заврше факултете у Србији, остану и да могу од свог рада да живе у Србији. И то треба да буде једини план и програм, не вашег министарства и вас лично, него сваког министарства здравља, и будућег неког који можда буде дошао после вас.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику господин министар.

Изволите, господине Лончар.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Ево, само узмите да израчунате конкретно, и милијарду евра када имате, да ли ћете тих милијарду евра да дате да повећате плате или ово друго, да побољшате услове да се ради?

Не заборавите да је Србија узела и гама-нож, и икс-нож и најновије акцелераторе, коначно их има, и да је саградила Клинички центар у Нишу и да је „Драгиша Мишовић“, она што је наводно изгорела, нова, најбоља болница. Клинички центар у Београду, ево, погледате са ауто-пута, видите, већ иде, у озбиљној је фази. Да не кажем колико скенера,

магнетних резонанци, колико операционих сала, колико рендгена и свега онога што смо средили. Значи, ви ту милијарду, поменули сте милијарду, ако дате на једну ствар, да повећате плате, онда ће људи имати плате, али неће имати где да раде и неће имати чим да раде. Ако дате само у опрему а не дате у плате, опет ће бити незадовољни. Значи, увек тражимо баланс, да из те милијарде извучемо максимум.

А да вам не причам да годинама ретке болести уопште нису препознате. Нула је било у буџету за њих, а сада дајемо две милијарде. Знате колико је људи са ретким болестима који нису могли да добију шансу да добију лек да се лече? Па треба све то надокнадити, исто из те милијарде, па купити сву опрему, па узети додатне количине лекова и створити све те услове о којима ви причате, платити и те специјализације, платити све те ствари из те милијарде.

И када погледате, када дате за реновирање установа, када дате за опрему... Знате да ниједан санитет није купљен у претходних, не знам, тих 10 година. Сећате се оних афера, „Јуцит“, направе комбинацију, милиони, фирма добије тендер, они пребаце фирми паре, нема фирме, нема кола, нема ничега. Људи су по милион, два километра су ти санитети пролазили. Ми смо узели преко 100 санитета.

И онда када све то распоредите, да ставите да то функционише, 120.000 запослених у здравству, обезбедите сваку ординацију, сваки дом здравља, сваку болницу, сваку операциону салу да имају чиме да раде, да могу да ураде, да заврше, да им замените прозоре, да им замените кровове да им не прокишњава, да им не дува, да имају те тоалете које сте помињали, да средите те нормалне услове, видећете да та милијарда оде на тај систем од 120.000 запослених, толико болница, домова здравља, института и свега, као једна кап у мору.

Изузетно озбиљан, изузетно скуп систем. Немојте да се заносимо да здравство може да буде добро и да то кошта мало. Људи, то нема нигде. Плус наш систем, који не плаћате ништа. Свуда ви имате неко обавезно осигурање, остало доплаћујете. Ајде само мало да будемо реални.

А шта мислите, да ли неко од нас постоји овде да не би волео да да лекарима плате, не знам, две, три, пет хиљада? Па ко би био срећнији од мене? Ево, у моје време дошле плате на две хиљаде. Не морам више ништа да радим, идем да шетам децу и да се смешкам, јер каже – ево, у његово време плате 2.000 евра и остало. Ко то не би урадио да може? Можемо да урадимо то, али ћемо сутра ту нашу децу да задужимо, да будемо као што су били ови претходни, да купујемо неке политичке поене и остало. Не може. Може да се распореди оно што има ако хоћете да идемо даље.

Ви видите ове стручњаке, ево, њих сада овде нема, они по цео дан обећавају да ће све бити. Они по цео дан обећавају да ће све у здравству,

они који су све упропастили у здравству сад се разумеју у здравство и сад кажу – сад ће све бити. Само они да дођу, све ће да излече, све ће да добију, да повећају плате и све ће да буде. Ти исти који су све упропастили. Па они не смеју ни да изађу.

И сада узмете нешто да радите и неко од грађана треба да помисли да је то баш тако, да то може. Прво, морам и грађанима који ово гледају да се обратим – људи, то није реално. Тај ко вам каже да ће све да буде, да ће све да вам обезбеди, то није истина. То је немогуће. И тај ко вам прича, тај нема везе са здравственим системом, тај није прошао поред тога, обезбедити сав тај новац за све то.

Људи, прескупо је здравство. Погледајте само колико кошта та опрема, колико коштају лекови. Ја вам причам, за једно дете лечење од једне ретке болести годишње кошта терапија 500.000 евра. За једно дете је 500.000 евра годишње, од ретке болести. Имате и веће, имате и ниже цене, зависи о којој се болести ради. То је истина, немојте никога да лажемо.

Мора да јача држава да би могло више да се одваја пара, али не можете да одвојите само на једну ствар, морате да дате све те ствари ако хоћете да имате резултат. Немогуће је другачије.

(Немања Шаровић: Пословник.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику народни посланик Немања Шаровић.

Изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Господине Арсићу, чудан је начин на који ви водите седнице Народне скупштине. Прекршили сте члан 27, који вас обавезује да их водите у складу са Пословником, а Пословник у свом члану 157. став 8. каже да министар о сваком амандману може говорити једном, и то у трајању најдуже до два минута.

Само у овом последњем јављању, што је наводно била реплика, а не постоји реплика на реплику, министар је говорио скоро пуних шест минута. Скоро шест минута. Не постоји начин у складу са Пословником...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Разумео сам, колега Шаровићу. Ви и ја никада се нећемо сложити да ли министар има право на реплику или не. Ја цитирам другу одредбу, да се и на министра односе исте обавезе као за народне посланике.

(Немања Шаровић: Ако могу ја по Пословнику да...)

Молим вас, разумео сам о чему желите да рекламирате повреду Пословника...

(Немања Шаровић: Имам право два минута да образложим.)

До два минута имате времена да образложите. Сачекајте да вам одговорим. А друга примедба, што се тиче времена, ја вам се извињавам, ту сте у праву и водићу сада рачуна о томе.

(Александар Шешељ: Реплика.)

Колега Шешељ, немате право на реплику.

(Немања Шаровић: По Пословнику.)

На члан 39. амандман је поднео народни посланик Дубравко Бојић.

(Немања Шаровић: По Пословнику.)

Да ли неко жели реч? (Да.)

(Немања Шаровић: По Пословнику, Арсићу.)

Изволите, колега Бојићу.

ДУБРАВКО БОЈИЋ: Даме и господо народни посланици, парламентарна пракса и искуство нам говори да се амандмани опозиције листом одбацују, да употребим овај народни израз, па је тако наш труд на писању амандмана потпуно обезвређен, тако да ћу ја у оквиру понуђеног и предвиђеног ми времена настојати да износим своје виђење овог законског предлога.

У овај предлог закона уграђено је доста наше и европске памети. Европа нам може бити узор у неким методама лечења, у медицинским истраживањима, медицинским апаратима, инструментима и помагалима, али добра организација мора бити наше дело, а наше искуство наша инвестиција.

Српска радикална странка сматра да неке одредбе у овом предлогу закона нису јасно дефинисане, што може да доведе до забуне и даје могућност различитог тумачења, што аутоматски претпоставља и различите праксе у реалном животу.

Ако је предлагач хтео да буде либералан, а хтео је, па је дозволио оснивање приватне праксе, али само једном, зашто свако, ако има право по закону, не дефинише свој интерес? Монопола неће бити, а злоупотреба може бити када се приватна пракса оснује макар и један једини пут.

Понекад пак предлагач изгуби меру, шта треба да ради Министарство а шта министар, тако да је битно да...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Бојићу.

Ја сам да имамо мало толерантнији начин рада, али ме колега Шаровић опомиње, па не могу више да вам дозвољавам то.

На члан 41. амандман је поднео народни посланик Петар Јојић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 42. амандман је поднео народни посланик Филип Стојановић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, колега Стојановићу.

ФИЛИП СТОЈАНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, поштовани министре са сарадницима, поднео сам амандман на члан 42. закона о здравственој заштити.

Познат вам је став СРС-а да ми принципијелно немамо ништа против да се ствари у овој области уреде на начин како то највише одговара нашим грађанима. Међутим, ми сматрамо да су се многе ствари у овом закону могле решити на другачији начин и ефикаснији начин.

Наиме, овај амандман говори о приватној пракси и правилима по којима мора да функционише. Познато је да се наплата услуга у приватној пракси неретко врши у страниј валути. У најбољем случају, те услуге се наплаћују у динарима али је њихов номинални износ динарска противвредност стране валуте која се код нас највише користи, а то је евро. Постоји оправдана бојазан да ће приликом наплате ових услуга доћи до многих злоупотреба. Искуство из ранијих периода нам говори да је мој страх оправдан. Зато сам мојим амандманом тражио да се у закон унесе одредница која ће пружаоца услуга обавезати да своје услуге мора исказати и наплаћивати искључиво у домаћој валути.

А сада једно питање за вас, господине министре. Ево, већ неколико дана расправљамо о овом важном закону, али досада нисам чуо, нити од вас нити од било кога из владајуће гарнитуре, како се овај закон односи и како се примењује на наше грађане на Косову и Метохији?

Пре свега желим да вас упитам да ли знате какво је стање по овом питању у Косовском Поморављу, одакле ја потичем. Познато вам је да тамо још увек живи велики број Срба. Шта сте све ви и ваша влада учинили за те наше грађане? Каква је њихова здравствена заштита и да ли нешто радите по питању запошљавања здравствених радника? Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар господин Лончар.

Молим вас, до два минута.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Кратко ћу само.

Значи, што се тиче наплаћивања, то је регулисано по закону из финансија. Нема везе никакве са нама. Ту је то регулисано. Не може нико у земљи Србији да наплаћује у еврима, само у динарима може. И они врше контролу тога, нема везе са здравством.

Што се тиче Косова, на дневној сатној комуникацији са здравственим радницима са Косова, са нашим здравственим установама, исто се примењују као и у централној Србији или у било ком другом крају, обезбеђено све оно што је неопходно да они раде, да максимално добро пруже услугу. То можете и да проверите и да се уверите. А никада више није било запошљавања ни лекара ни сестара везано за Косово и Метохију.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 45. амандман је поднео народни посланик Дубравко Бојић. Да ли неко жели реч?

Изволите, колега Бојићу.

ДУБРАВКО БОЈИЋ: Добро је што сам овако брзо дошао на ред, да наставим ону мисао коју сте ми прекинули.

Понекад пак предлагач изгуби меру шта треба да ради Министарство а шта министар.

Ево, сачекаћу да министар обави телефонски разговор. Штопуј ми ово.

Тако да, битно је да буде записано свакоме по надлежности шта му припада. Ово је пример кад надлежност треба регулисати по закону, а не дати овлашћења министру. Предлагач неке ствари пренормира исувише детаљно, а друге, битне, остави отворене за дораду за касније време.

Основно је питање колико је понуђени концепт одржив, колико одговара нашим економским могућностима да би се унапредио квалитет здравствене заштите.

Предлаже се врло разгранат здравствени систем, па се намеће питање да ли су промене у овој области здравства толико интензивне или је наша законодавна активност преспора. Систем у потпуности треба да заживи за годину дана, а дотада је у прелазном режиму. Докле ће се предлагач закона позивати на недоречености и нејасноће у важећем закону као разлог за доношење овог закона?

Налазе се овде и образложења типа – неопходност активније улоге Министарства, односно министра здравља, у погледу доношења подзаконских аката за спровођење закона. Ако ће то да активира Министарство и министра, нека вам буде.

Или слично образложење – потреба за увођењем већих овлашћења министра у делу који се односи на нормативне активности за доношење општих аката за спровођење закона. Суштина ових законских предлога је да министар добије већа овлашћења и у маргиналним стварима, каква су садржана у тачки 8. образложења за доношење овог закона.

Хвала ти, Арсићу. Макар си ми мало ...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 50. амандман је поднела народни посланик Марина Ристић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 59. амандман је поднео народни посланик Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије. Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 60. амандман је поднео народни посланик Милорад Мирчић.

Изволите, колега Мирчићу.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Ми овде, министре, разговарамо о веома озбиљној теми.

Оно што је најозбиљније у свему овоме је што проблеми који прате медицинске раднике из дана у дан су малтене све већи и већи, пре свега проблеми материјалне природе.

Да се разумемо, на медицински факултет уписују се најбољи средњошколци и то су људи који, осим тог општег успеха, размишљају на потпуно другачији начин када се посвећују овој професији. Није суштина, министре, да ви овде кажете да је немогуће обезбедити 2.000 евра или неку другу висину личног дохотка. Суштина је да тај млади човек види неку своју перспективу. Сваки млади лекар ће видети своју перспективу ако може, осим ове једне трећине радног времена коју, ако буде имао слободно, може да користи да ради у некој другој клиници или некој другој институцији, он жели да за одређени број година радног стажа обезбеди основне услове за егзистенцију себи и својој породици, да може да обезбеди себи стан, да може да прехрани своју породицу и да остане да живи у Србији.

Нерадо наши стручњаци иду у иностранство, то ви добро знате, зато што су тамо услови много гори него што су овде, у смислу висине плаћања закупнине стана, животних трошкова и све тако редом. Ви знате да сваки млади човек кад одлази тамо, одлази у велику неизвесност, а нама је овде дефицитарна струка медицинска.

То што ви причате око запошљавања, то би се можда могло једним делом усвојити, да не дође до нагомилавања одређених структура, односно специјализаната у једној институцији, али ви сте, министре, најодговорнији за то, па онда хијерархијски, како то иде већ, испод министарства остали. Па ви сте ти који треба да донесете неки план па да кажете – у наредном периоду од пет година Србији су потребни стручњаци у области медицине у тим и тим секторима, односно специјализацијама. То је суштина.

Не можете ви замерити младом човеку из Београда што је природна његова жеља, кад заврши медицински факултет, кад специјализира, да ради у Београду. То је његово право. Да ли ће остварити то право? Па ви сте ти који као извршни орган власти усмерава те људе, да кажете – дефицитарност је у Чачку, Ваљеву, Ужицу, у Сенти, у осталим градовима, у тим и тим областима. Тако ћемо усмеравати и специјализацију.

Али шта је највећи проблем овде, осим овога што је материјалне природе? Кадровска политика која се води, министре. То је већ постао континуитет накарадне кадровске политике. Ви на чело клиника, институција, здравствених институција стављате чланове странке, без обзира на то колико је он стручан и колико је способан.

Ви имате један пример, преседан, где су стручњаци дошли, као што је на „Дедињу“, где је дошао човек који не припада СНС-у и види се одмах помак. Не толико колико би он желео. Професор Бојић је направио помак, и то велики, значајан помак када је у питању сама институција „Дедиње“. То ми добро знамо, ми који смо из околине или из окружења Института у Каменици. Више нико неће да иде у Каменицу, него долази, тражи у „Дедиње“ да дође на операцију. То је враћање поверења пацијената према тој институцији, а поверење се враћа тако што ће одговарајућа адекватна кадровска политика да се води. Томе треба посветити пажњу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар господин Лончар.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Све оно што сте ви рекли, ми смо то урадили. Када неког запослимо, прво, запослили смо најбоље студенте, што никад нико није запошљавао. Друго, сви се запошљавају на конкурс, добију посао, држава им плати специјализацију, држава им плати докторске студије. То је оно о чему причате, да им се створе услови. Шта радимо? Стварамо им услове да могу најбоље да напредују у Србији. Купили смо опрему, купили смо све што је неопходно да се они ту докажу.

Шта радимо сад са овим законом? Додатну ствар, да додатно могу да зараде. Значи, не заборавите, они кад заврше и специјализацију и кад докторирају, они, свако од њих, а имају те добре просеке, може да има још једну плату, да буде на факултету, да буде активан на факултету, то је још једна плата, плус ова што ради. Имамо ово да он по подне, ако нема листе чекања, ако испуни своје радне обавезе, не мора да иде нигде код приватника, па да га не уцењује, не знам, да наплаћује у еврима, објаснили смо како је то регулисано, којим законом. Он по подне у својој здравственој установи ради, јер се доказао, и показао, и вредан је, и зна и људи хоће да дођу код њега. Он ради са својим тимом, са својом сестром, са својим асистентом и сви они зарађују, зарађују додатно.

Значи, заради као лекар, заради овамо када оде на факултет и заради колико хоће и када хоће да ради по подне. И све буде крајње транспарентно, види се колико се уплати, зна, наравно, уплаћује се у динарима, колико остане болници, колико остане њему, колико остане асистентима. Е, то је оно што радимо и што смо променили и шта смо урадили да бисмо задржали те људе, а из тог разлога што не можемо да им дамо ту плату о којој смо причали, две, три, пет и десет хиљада, основну плату, али он са свим овим стварима наравно да више може да заради, и да се труди и да уради. Ето, то је суштина.

Али немојте причати, стварно, о партијским директорима. Наведите ми примере партијских директора у Србији, у установама, молим вас. Ево, одмах узмите наведите партијске директоре пред свима, да зна цела Србија СНС што је стављала партијске директоре по установама а да људи

нису стручни, да смо га ставили зато што је партијски а није стручан. Молим вас, све наведите примере, а ја да вам наведем колико је директора који никакве везе немају са СНС-ом, где гледамо апсолутно струку. Ето, само о чињеницама, да укрстимо чињенице. Људи, па ту смо, ево, нека гледа цела Србија.

Дајте да укрстимо и како се примају људи, да ли се примају на конкурс, да ли неко им узима паре, о чему се ради. Ајмо сви, сви да отворимо то. Јер по мени највећи грех, највеће неко зло које постоји, јесте да младом човеку који је завршио факултет узмете паре да се запосли. Тај треба да буде осуђен на максималне затворске казне, да никоме не падне на памет то. То је највеће зло које постоји и то ћемо се борити... Само реците, људи, реците, пријавите тај урадио, то је урадио, нека дође, тај ко му је тражио паре. Први сам за то да решимо. То је убијање у старту младих људи који треба да крену. Ако им тај пример дате, па шта ће сутра да буде од њега? Па и он ће да гледа тако да тражи паре.

Па зато смо и дали конкурс. Је л' био можда конкурс пре него што сам дошао на место министра? Јесте имали негде конкурс? Је л' се сећате како се запошљавало? Само освану са уговором да раде.

Не, не, хајде...

(Милорад Мирчић: Исти ти.)

Који исти ти? Како?

(Милорад Мирчић: Исти ти који су раније примани.)

Ма који узели књижицу? Је л' ви знате да људима који су примљени раније, по уговору који имају, ми не можемо ником да дамо отказ? А како да дамо човеку зато што је он политички примљен? Па зато ми имамо сада велики проблем негативну селекцију, што нису примљени квалитетни људи па губимо генерацију и две, имамо вакуума.

Људи, хајде само мало да будемо реални. Па знате све то боље од мене, немојте сада да се правимо наивни и да не знамо. Ако хоћемо да помогнемо здравству, ако хоћемо већ и трошимо ово време и седимо сви овде, па најглупље је да се разиђемо и да ништа нисмо урадили и да скупљамо неке... Нема разлога, људи, нема. Ако се ми не договоримо, нема сутра будућности. Још једном ако ово коло у здравству падне и оде да се урушава, не поправи то нико, људи.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику народни посланик Милорад Мирчић.

Изволите.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Нема потребе за било какву огорченост, поготово када је начин дискусије... Министре, ви то добро знате, када бисмо набрајали ово што ви тврдите, да без чланства у СНС-у неко је директор, вама би можда највише требали прсти обе руке, а када бих вам

ја набрајао који су све са чланским картама дошли као под знацима навода стручњаци, не би ми довољни били прсти ни на рукама ни на ногама.

Али суштина је у следећем. Ево вам један од примера. Сведоци смо да је прошле године Влада покренула једну добру иницијативу, а то је да се стамбено обезбеде радници Министарства унутрашњих послова и државни службеници. Када би била иницијатива слична, а зашто је слична, када би се младом стручњаку, лекару, омогућило да по повољним условима реши свој стамбени проблем, ви бисте на тај начин направили велики корак у задржавању тог стручњака, поготово високостручних лица.

Знате, не иде у иностранство баш свако. Иду медицинске сестре, али није баш тако ни Западна Европа раширила руке да прими све лекаре који имају жељу тамо да оду. Примају оно што је врхунске струке и оно што њима треба. Ови остали, ако оду, раде тамо као техничари, раде много ниже плаћене послове, и то ми знамо, а нама су ту људи и те како драгоцени. А немали број њих, министре, оде само из разлога, то ви добро знате, бар из колегијалности треба да знате, зато што не види неку перспективу када је у питању стамбени простор, када је у питању егзистенција његове породице. И само то је, министре, ништа више.

Знате, ви долазите у ситуацију да неко ко је постављен на чело неке здравствене установе одлучује, али буквално одлучује и о овом делу који се односи на основну егзистенцију младог лекара који се запосли. Онда је то трагично, јер чим је људски фактор умешан у то... А Влада би оваквом иницијативом као што су станови за МУП и те како постигла одређени ефекат. Тада бисмо задржали те људе и тада бисмо имали ову мрежу равномерне заступљености и када су у питању високостручни или специјализовани кадрови из области медицине. И, ако добије стан, примера ради, у Ваљеву, па неће баш толико да ризикује да дође у Београд да буде подстанар.

Е, то је суштина, оно на чему инсистира СРС, и нема разлога да повисујемо тон или да подгревамо атмосферу. Ово је судбина младих људи, младих стручњака. Ми ћемо се сви мање-више морати лечити данас-сутра, министре, код наших стручњака, нећемо моћи да идемо у Беч. И не вреди нам та скупочена опрема ако нам оду електроинжењери, ако нам оду медицински радници. Можемо само да је посматрамо и да се статистички хвалимо да и ми имамо савремену опрему.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Право на реплику, господин Лончар.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Слажем се. Апсолутно ћемо радити на томе да обезбедимо и стамбено питање и лекарима и медицинским сестрама. То јесте нешто на чему радимо и то је врло битна ствар, то нема везе ни са чим. Радићемо и урадићемо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Владимир Орлић. Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Па поменута је малочас и СНС.

Господине министре, сигурно сте обратили пажњу, рече народни посланик – постоје неки људи који су, због тога што политички припадају СНС-у, на руководећим местима. Ви замолите за пример, не чујете ниједно име. Буквално ниједно име. Није то случајно. Зато што таквих примера у овој дискусији да се чује нема и неће их ни бити. То вам кажем већ сада. Заправо, једино име које сте чули као било какав пример не иде као доказ ономе што је говорио посланик, не иде у прилог ономе што је говорио он, него ономе што сте говорили ви. Једино име које су поменули је, чини ми се, др Бојић. Доказ је ваших речи да се људи данас на одговарајућа места, на одговорна места постављају зато што су стручни, зато што се у свој посао разумеју, зато што су способни руководиоци, зато што могу да унапреде систем у ком се нађу. То сте рекли ви, господине министре, и пример који смо чули доказ је ваших тврдњи.

Помињало се и шта је оценио и шта је закључио Александар Вучић у том тренутку. Ја се са предлагачем амандмана слажем у једној ствари. Мислим да се слажемо сви овде. Здравствени радници јесу овом друштву драгоцени. То је рекао и Александар Вучић. И рекао је да су драгоцени не само Србији, него свакој земљи која води рачуна о себи, па између осталог и Немачкој. Драгоцени су и за Ангелу Меркел и зато је она давала своје оцене о висококвалификованим и стручним људима који су долазили у Европу претходних година. Не треба од тога бежати. Дакле, свака земља која води рачуна о себи жели такве људе да задржи. Ако их има, да их задржи. Ако их нема, да их привуче.

Начини су све ово о чему смо говорили, и веће плате... Ви ме исправите ако грешим, господине министре, али управо за здравствени сектор 10-12% веће, је л' тако? Начини су и обезбеђивање нових радних места. Ви можда имате ажурнији податак, преко 12.000 нових места већ обезбеђених, у последње три године само. И све стипендије о којима смо причали, и пракса да се најбољи студенти одмах ангажују, и о томе смо говорили данас. И то на чему ће људи радити. Не само за колико, већ и на чему ће радити. Не слажем се да није важно какви су им услови обезбеђени. То је веома важно, јер због тога какви су услови обезбеђени ти људи имају мотивацију, и ти људи постају бољи временом, а и они људи којима је све то намењено, дакле грађани Србије, виде непосредну корист.

Шта је рекао Александар Вучић на све ове теме? Ово што причамо ми сада. И да су ове плате, које јесу веће, више него заслужене, али је и додао да ће бити још додатно веће. И рекао је како, у складу са нашим буџетским могућностима.

Повећавали смо зато што смо се домаћински старали о буџету па смо имали одакле. И данас можемо да кажемо – већ сада планирамо да то урадимо поново, зато што се и даље о овој држави стара неко на одговоран начин. И све оно што смо обезбедили, а говорио је министар и о Клиничком центру у Нишу и о силним хиљадама нових квадрата обезбеђених тамо, али и о опреми чија се вредност десетинама милиона евра мери, и о центру у Београду, и о лечењу деце у иностранству, и о лечењу ретких болести, дакле о свим оним стварима за које имамо новца у каси сада, а некада смо могли само да га сањамо. Али и о потреби да се на тај начин наши људи додатно усавршавају па све оно што можемо да лечимо у Србији да то урадимо овде. Када можемо, стручњаке да доведемо овде да наше људе обуче. Ми то данас и радимо.

О инфраструктури, која је толико силна да ми можемо буквално целу данашњу расправу да посветимо само томе – нећу све време расправе да потрошим на то, али зашто да се не каже и зашто да људи не знају – оно у шта улажемо и што је данас реалност, не прича, него нешто на чему се ради, што се завршава док смо ми овде у овој сали, подразумева и ГАК Вишеградска, и КБЦ Земун, и Институт за кардиоваскуларне болести, Ургентни центар, подразумева Клинику за неурохирургију, Центар за радиологију. Причамо све о вредностима које се мере у милионима евра. Причамо о Институту за ортопедско-хируршке болести. Појединачна опрема, за коју нам треба једна седница комплетна да само о томе говоримо. Дакле, о стварима које данас Србија, још једном, ради зато што не само да брине о себи, не само зато што се о томе старају одговорни људи, него зато што има одакле – речи Александра Вучића. Лепо је што их пратите; и треба да их пратите.

Ево вам још једно, 30. март – резултат наше политике, то су његове речи, јесу радна места и пуна каса. И ова радна места у здравству о којима причамо, и та која се односе на друге секторе у овој земљи, и сви они који ће добити станове по популарним ценама, субвенционисаним ценама, који су обухваћени програмима данас, који ће бити обухваћени новим програмима сутра, радна места за људе у производњи, радна места за људе у привреди у најширем смислу, повећања која су резултат ове пуне касе о којој са поносом и са правом говори Александар Вучић, то су ствари које пружамо грађанима Србије, између осталог и здравственим радницима. И због тога, сигуран сам, не грешим ништа ако кажем – данас је тим људима осетно боље него што је било, а наша је обавеза и ствар, коју пре свега сами себи дајемо у задатак, да се постарамо да им сутра буде још боље него што је данас.

То су реалне ствари, а о томе да се мало критикујемо и покушавамо да извучемо једни из других нешто више, ми можемо, али када причамо о

томе шта обезбеђујемо и шта је реалност, то је ово, и то људи знају, па и кад год их будемо питали изнова шта мисле о свему овоме, ја сам сигуран, они убедљиви одговори које смо имали неколико пута када смо људе уназад питали могу да буду само још убедљивији. Мислим да је сада мало јасније. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Право на реплику народни посланик Милорад Мирчић.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Па ево, ја се на неки начин извињавам колеги Орлићу, али не могу да препознам код вас када сте завршили цитат а када сте га почели. Ваше речи су оригинал речи Александра Вучића. Радо бих вама реплицирао, али боље онда аутору тога што ви говорите. Боље, када дође, да искористим прилику да њему реплицирам.

Али ево шта је суштина. Министре, ви сте добро упознати да готово неписано правило је, када је у питању, примера ради, Институт у Сремској Каменици за кардиоваскуларне болести, редовном сменом власти долази до промене и главног човека, односно управника или директора. И када је у питању и Онкологија и када је у питању и Поликлиника. Увек се то прати са променом власти, долазе нова лица, нови директори. Наравно, већином су они из колектива. Да не спомињемо сада имена, јер су то људи који су пре свега образовани, они су из области медицине и далеко од тога да било какав приговор можемо дати појединачно на њихову струку. Али зашто се не прекине са тим правилом? Није ваљда да човек који је сада постављен од стране, условно речено, ове власти није толико стручан да не би могао, ако дође до промене власти, да води ту исту институцију?

А парадокс, ево вама колега, па пренесите председнику Вучићу, вама је специјалиста за плућне болести директор Луке Нови Сад. Па где то има? Професор доктор Бата Милованчев, уместо да буде и даље у својој струци, ви сте га поставили за директора Луке Нови Сад. Па где то сада има? Знате, можемо ми да оспоравамо и његово политичко опредељење и његове политичке ставове, али он је човек који је дуги низ година радио, усавршавао се у институцији која се зове Онколошки клинички центар, Институт за онкологију или Институт у Сремској Каменици. И човек завршава каријеру – јер је у годинама, биолошки – завршава каријеру као директор Луке Нови Сад.

Па зар стварно толико имамо стручњака? Зар стварно толико ти критеријуми су оштри и строги? Уместо човек да буде секретар покрајински за здравство, он је директор Луке Нови Сад. И, сад је продата Лука Нови Сад, највероватније ће завршити исто на неком радном месту где је у питању техника, а људи који су завршили факултете техничких наука, они ће радити највероватније у медицини. Карикирам, али навео сам вам један пример.

Још једном вас молим да кажете када цитирате а када прекидате са цитатом.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Право на реплику народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хоћу ја да помогнем, није то спорно. Досада смо ваљда утврдили да ја хоћу да помогнем.

Дакле, није битан овај пример. Видим да се мало предлагач амандмана сада запетљао са оним што је хтео. Хтео је да да пример за људе који су на челу здравствених институција а нису стручни, па је отишао у потпуно контра ствар. То је најмање важно, не могу ја сад да пратим свачији ток мисли.

Што се тиче цитата, пошто је пожелео да реплицира Александру Вучићу када га буде срео, око тога хоћу да помогнем.

Дакле, да зна предлагач амандмана, Александар Вучић је рекао „да ће здравствени радници моћи да очекују и у будућности повећања у складу са оним што можемо да обезбедимо из нашег буџета“, крај цитата. И слободно, када буде реплицирао, да зна предлагач амандмана, то је тачно. То је потпуно тачно. Просто да зна да реплицира на истиниту ствар.

Друго, „да ће бити станова и за људе који су у здравственом сектору ангажовани чим будемо за то имали такође могућности у складу са буџетом“. И то је такође цитат, који је овим завршен. Али да зна предлагач амандмана, и то је такође тачно. И „да све то можемо, а некада смо могли само да сањамо“, крај цитата. Слободно питајте, али да знате и када питате, и то је ноторна чињеница.

Можда и понајвише важно оно што сам рекао малочас – шта је резултат те политике која је учинила Србију данас драстично успешнијом него што је била у годинама иза нас? „То што је њен резултат радна места и пуна каса“, Александар Вучић, крај цитата. Слободно питајте Александра Вучића за те речи и, да знате, чињеница је да су то резултати.

Ако пожелите да извршите неке додатне консултације на ову тему у међувремену, разговарајте са грађанима Србије. Сад на улицу да изађемо заједно и да питате грађане Србије је л' препознају радна места и пуну касу, као што није била, за резултате, шта мислите шта ће рећи? Брат брату 60% плус рећи ће вам – видимо, него шта.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Немате право на реплику, колега Мирчићу.

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, врло кратко. Мени је засметало ово са Луком Нови Сад. То није војска. Бити директор Луке Нови Сад није морање. Вероватно је човек конкурисао за то, није га нико силом натерао.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Поштовани народни посланици, сагласно члану 27. и 87. ставови 2. и 3. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да ће Народна скупштина данас радити и после 18.00 часова због потребе да Народна скупштина што пре донесе акте из дневног реда ове седнице.

На члан 60. амандман је поднео народни посланик Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 60. амандман је поднела народни посланик Љиљана Михајловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 62. амандман је поднела народни посланик Славица Живковић.

Да ли неко жели реч?

Колегинице Живковић, изволите.

СЛАВИЦА ЖИВКОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани господине министре са сарадницима, поднела сам амандман на члан 62. Предлога закона о здравственој заштити и амандман је одбијен због техничке грешке. Али, без обзира на све, сматрам да је ово питање веома важно и да о њему треба говорити, а тиче се обезбеђења доступности услуга здравствене заштите особама са инвалидитетом.

Ако спречавање дискриминације и остваривање права у складу са потребама особа са инвалидитетом представља трајну опредељеност Републике Србије исказану у приоритетима и циљевима предвиђеним Стратегијом унапређења положаја особа са инвалидитетом у Републици Србији, Законом о потврђивању Конвенције о правима особа са инвалидитетом, као и другим бројним документима који се односе на унапређење положаја особа са инвалидитетом и спречавање дискриминације по било ком основу, сматрамо да и на основу Конвенције о правима особа са инвалидитетом држава се обавезала да предузме све одговарајуће мере, укључујући и законодавство, у циљу мењања или укидања постојећих закона, прописа, обичаја и праксе који представљају дискриминацију према особама са инвалидитетом.

Стога сматрам да ризици дискриминације, маргинализације и социјалне искључености особа са инвалидитетом имају тенденцију да се увећавају и умножавају, те је неопходно континуирано предузети различите мере и активности како би се ови ризици свели на најбољу могућу меру.

Особе са инвалидитетом имају различите физичке сензоре, интелектуалне и менталне тешкоће и потребе због којих им треба омогућити доступност и адекватно коришћење услуга здравствене заштите.

Шта то подразумева? Особама са физичким инвалидитетом потребно је обезбедити доступност свим установама здравствене заштите изградњом рампи или других помагала. Особама са сензор инвалидитетом потребно је обезбедити аудио-информације, као и информације на Брајевом писму. Особама са интелектуалним и менталним инвалидитетом доступност услугама здравствене заштите, значи разумевање усмених и писаних информација, као и сналажење у простору здравствене установе, потом и обезбедити прилагођено давање усмених и писаних информација и обавештења једноставним и лаким језиком, као и сликовним знацима.

У циљу доступности услуга здравствене заштите потребно је, такође, обезбедити при свакој установи здравствене заштите саветника који познаје специфичне потребе и проблеме особа са инвалидитетом, има посебна знања и вештине да помогне особама са инвалидитетом у сналажењу у простору установе здравствене заштите и у разумевању обавештења и упутстава лекара и других здравствених радника. Саветник не мора бити новозапослено лице, може бити и лице које ради на шалтеру а које је додатно оспособљено за давање информација особама са инвалидитетом на њему разумљивом писму, језику.

Зашто сматрам да је то толико битно? Као мајка детета са инвалидитетом... Моја ћерка има 29 година и особа је са интелектуалним тешкоћама. Они су тешко препознатљиви када уђу у дом здравља јер немају видни хендикеп, али када стану пред шалтер, сва обавештења која стоје пред шалтером њима не значе ништа, јер не умеју да читају, махом. У зависности од тога какав проблем имају и колики је степен оштећења особе са таквим проблемом, у већој или мањој мери су у могућности да искажу проблем због кога су дошли у дом здравља. Наравно, особље које се налази на шалтеру са већим или мањим разумевањем приступа таквој особи. Питање је колика је гужва, да ли може да се посвети на прави начин. Како ће и да му помогне ако особа не зна због чега је дошла и не уме то да каже?

То су проблеми о којима би се могло јако дуго говорити, али да не дужим, верујте ми, већ 22 године се интензивно бавим хуманитарним радом и унапређењем особа са инвалидитетом кроз удружења за помоћ особама са сметњама у развоју. Овај проблем је тема сваког састанка. Родитељи у већој или мањој мери могу да се носе са оваквим проблемом. Ми због наших проблема са нашом децом смо врло често у домовима здравља. Врло често морате и одговорити на неке непредвиђене ситуације

и не можете толико често одсуствовати са посла. Армија родитеља није успела да очува запослење баш због оваквих проблема.

Ако не кроз закон, можда кроз нека подзаконска акта се може наћи решење за овакав проблем, јер чак и ангажовање лица које би помогло особи са сметњама у развоју у сналажењу и у доступности здравственој заштити у дому здравља није можда толики издатак колико читава армија родитеља која ја остала без посла и која је данас на социјалној помоћи. На овакав начин помаже и особи са инвалидитетом, и породици и буџету државе. Можда је захтев преобиман, можда и само ангажовање саветника звучи као неки додатни озбиљан проблем, који би данас требало да се нађе у домовима здравља, али ми се трудимо и као држава да унапредимо положај особа са инвалидитетом.

Кроз мој целоживотни рад заиста се много тога радило и особе са инвалидитетом данас имају значајно боље услове и видљивији су и препознатљивији, имају право на запошљавање, радно ангажовање, другачије видове подршке, који су заиста данас на много вишем нивоу у односу на претходне, али ако желимо да наше законодавство ускладимо са европским и ако идемо тим путем, можда треба и овај део, по угледу на савремене европске земље, некако довести на тај ниво и помоћи свима онима којима је заиста помоћ потребна а који то не умеју да кажу. Хвала на разумевању.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар господин Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Захваљујем.

Проблем је велики и проблем је реалан. Оно што могу да вам обећам јесте да ћемо се озбиљно и додатно бавити тим проблемом да нађемо најбоље могуће решење које може за најкраћи неки рок да да резултат. Ево, то вам ја обећавам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 64. амандман је поднео народни посланик Филип Стојановић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колега Стојановићу.

ФИЛИП СТОЈАНОВИЋ: Захваљујем, господине Арсићу.

Даме и господо народни посланици, поштовани министре са сарадницима, поднео сам амандман на члан 64. Предлога закона о здравственој заштити. Слично као и код мог претходног амандмана, где сам изразио бојазан да ће се здравствене услуге наплаћивати у иностраној валути, овде изражавам једну другу врсту бојазни.

Овде су у питању референтне здравствене установе и начин њиховог уређења. Законско решење предвиђа да надлежни министар

уређује питање референтних здравствених установа. Не смеју се министру дати апсолутна овлашћења у овој области. Ове ствари треба да уређује Министарство, и то уз консултације ширег спектра појединаца и институција које имају додирних тачака у овој области. У противном доћи ће до нових злоупотреба, а на губитку ће, као и увек, бити грађани Србије.

Ко гарантује да ће сам министар, чак да има најчасније намере, бити у стању да изабере најоптималније референтне здравствене установе? С друге стране, ко је тај стручњак који ће оценити да једна установа има признате резултате у фундаменталном и примењеном научно-истраживачком раду а друга установа то нема? Дакле, овде има много отворених питања која могу негативно утицати на једну идеју која сама по себи и није лоша. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 64. амандман је поднела народни посланик Марина Ристић.

Да ли неко жели реч?

На члан 65. амандман је поднео народни посланик Милија Милетић.

Да ли неко жели реч?

Колега Милетићу, изволите.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Захваљујем, председавајући.

Уважени министри, поднео сам амандман на члан 65, где сам додао да у примарној здравственој заштити, односно у домовима здравља постоји специјалност интерне медицине баш због тога што смо сведоци да у малим општинама, из какве ја долазим, има великих територија, има већи број старих људи, чија је потреба таква да им у сваком тренутку морамо обезбедити адекватну заштиту, а сведоци смо да има велики број наших људи у тим малим општинама које немају докторе интерне медицине и да је експанзија кардиоваскуларних болести, дијабетеса и таквих ствари.

Тако да сам кроз овај амандман тражио и било би добро да сваки дом здравља има могућност да има лекара интерне медицине и да тај човек буде ту присутан, што се каже, сваког дана, јер је стварно, стварно велики проблем код нас у нашим малим општинама које имају велику територију, да људи, када немамо доктора интернисту, односно специјалисту интерне медицине, да ти људи, далеко било, у неким селима чак, да не помињем лоше ствари, велики број тих људи и умре јер немају могућност да оду да се лече. А другачије би било да у дому здравља буде доктор интерне медицине и да он том човеку да адекватну превентиву, односно заштиту, или лечење или да га пошаље где треба.

Тако да мислим да је неопходно да имамо у сваком дому здравља и у малим општинама доктора интерне медицине зато што је то стварност која се догађа код нас, велика експанзија кардиоваскуларних болести,

дијабетеса и свега осталог, а сведоци смо да неки домови здравља немају специјалисту интерне медицине. Е, због тога. Хвала још једном.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Милетићу.

На члан 70. амандман је поднела народни посланик Мирослава Станковић Ђуричић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 75. амандман са исправком поднео је народни посланик Бранимир Ранчић.

Да ли неко жели реч?

Колегиница Весна Ивковић.

Изволите.

ВЕСНА ИВКОВИЋ: Поштовани председавајући, поштовани министри са сарадницима, поштоване колегинице и колеге народни посланици, члан 75. говори о томе шта дом здравља најмање треба да обезбеђује. Моја сугестија је била за онај став 6. да треба да се дода „здравствена заштита запослених“ и у расправи у начелу ја сам заиста доста тога рекла који је значај медицине рада.

Оно што бих хтела да питам господина министра, с обзиром на то да пише исто у истом члану закона, да може да се обавља и медицина рада – да ли то значи да лекари специјалисти медицине рада онда могу бити уговорени са РФЗО а да обављају само посао специјалисте медицине рада а не и посао изабраног лекара? Јер досада је била пракса да специјалисти медицине рада морају да се изјасне да обављају посао изабраног лекара да би били уговорени са Фондом. Захваљујем.

Реч има министар Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: То је још пре 20 година регулисано. Лекари медицине рада, они из тога што раде се финансирају. То је буквално на тржишту и они увек зараде то што ураде. То је суштина приче. Јер они све те своје ствари које раде наплаћују. Тако да, то је суштина.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има колегиница Ивковић.

Изволите.

ВЕСНА ИВКОВИЋ: Захваљујем.

Министре, ја знам да наплаћују и да је то огроман новац, тзв. сопствени приход домова здравља, јасно ми је то. Али досада је било, не одувек, мислим да је од 2005. године, да медицина рада није могла бити уговорена са Републичким фондом. Исправите ме, али ја мислим да је ту негде после 2000. године престала да буде уговорена. Раније су могли да раде посао само специјалисте медицине рада, верујте ми.

Значи, само су радили посао специјалисте медицине рада и били су уговорени са Фондом. Е, касније су прешли у изабране лекаре. Али посао

и изабраног лекара и специјалисте медицине рада немогуће је у једном радном времену од осам сати урадити. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику министар Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: То што ви причате, то је онај моменат када су они имали право избора, да изаберу да ли хоће да иду на Фонд, да ли хоће да иду за изабраног лекара или хоће да остану. Значи, то је била њихова слободна воља. Шта изаберу, тако су и добили. Ето, то је.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 75. амандман је поднео народни посланик Александар Шешељ.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колега Шешељ.

АЛЕКСАНДАР ШЕШЕЉ: Криво ми је што је господин Арсић прекинуо малопређашњу дискусију, али колико смо могли да схватимо из вашег излагања, то што је Александар Вучић најавио на телевизији милијарду евра за здравство следећих пет година, то није нека нова идеја, нови пројекат, него новац који се већ троши, свакако. Па шта онда значи то да само у медијима видимо те најаве? То делује онако бомбастично.

А знате, ми смо имали прилике да гледамо шта ради садашња напредњачка власт и, да се разумемо, делимо ми мишљење у вези са бившим режимом, тј. режимом ДС-а, али нисте ви јуче дошли на власт, него сте на власти већ седам година. Не можете сада да се правдате због нечега какво је било стање пре седам година. Па Србија се из много тежих криза опорављала за мање времена. Замислите каква је била Србија, замислите да вам неко каже седамдесет пете године – е, па тад је био Други светски рат пре 30 година. Или шездесет пете. Какви су то изговори? Ви сте ваљда зато и победили на изборима, народ је мислио – ови су бољи, Србија је девастирана. И шта сад? Ми слушамо већ седам година – бивша власт, бивша власт. Зато сте и изабрани, треба то да промените ваљда.

А с друге стране, није ми јасна једна ствар. Оно што можемо да видимо у најави, што се дешава када је конкретно ствар у овим делатностима које су важне за државу, а то су пре свега МУП, војска, просвета и полиција, да ми имамо спектакуларне најаве једнократних исплата у висини од шест, седам, десет или петнаест или колико је већ... И ми се тиме хвалимо и ми то славимо као велики успех. Зашто то? Зашто немамо плански повећање плата? Зашто не водимо рачуна о људима који су запослени у тим делатностима? Не можете ми рећи бивша власт. Ко сад пита бившу власт? Сад је ваљда ваша одговорност.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Владимир Орлић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Па помиње се, наравно, зато што треба да се помиње, зато што се тако разлике најјасније виде. На ове теме о којима ми говоримо данас, те се разлике виде. И није никакав грех рећи како је нешто изгледало за време бившег режима а како изгледа данас. И када се каже – да, добили смо поверење народа зато што смо рекли да ће то бити боље, да се лепо види та разлика која говори да данас нешто већ јесте боље.

Ево, примера ради, овај Клинички центар у Нишу, причали смо о њему, и причали смо баш у овој сали овде како је изгледао, рецимо, тај пројекат за време бившег режима и причали о томе да је била реч о ливади. И сад упоредите ливаду, једну пустињу са, ево даћу вам прецизне податке, са клиничким центром који се сада простире на 45.000 квадратних метара, у чију је обнову, изградњу, у чије је опремање уложено преко 50.000.000 евра, упоредите то са 16 најсавременије опремљених хируршких сала које сада има, са три ангио сале. Упоредите ту ливаду и ту пустињу бившег режима са два ургентна центра која има сада. Упоредите то са 613 стандардних лежачева у стационарном делу, са капацитетима за интензивну негу и, први пут у развијенијим здравственим установама, центар за трансплантацију. Дакле, то је нешто што је реалност. Ако смо изашли са одређеним предлозима и пројектима пред грађане па добили за њих поверење, ево шта смо урадили.

И кад кажемо бивши режим није урадио ништа од овога и кажемо за њега су стандарди били не ово због чега данас долазе људи из региона, из целе Европе, да се код нас лече, него пустиње и, наравно, бројне проневере које су се мериле милионима евра, али не овако употребљеним као данас него стављеним у цепове Ђиласа, Јеремића и сличних, ми то говоримо са добрим разлогом – да се не заборави, господо, како је то изгледало, како је то страшно изгледало и како је претило да још страшније буде, а колико је другачије и боље данас и колико ћемо, радећи овако озбиљно и овако савесно, што и јесте политика Александра Вучића и СНС, коју сте поменули, да учинимо да сутра буде још већа та разлика, још убедљивија, па да и грађани још боље виде сутра, када им се сви заједно поново обратимо са питањем коме бисте дали поверење, да им учинимо да одговор буде и лакши него што је данас.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Право на реплику, народни посланик Александар Шешељ.

АЛЕКСАНДАР ШЕШЕЉ: Па знате, ако је неко стање било катастрофално, не може да буде то изговор што је сада стање лоше. Немојте ми рећи да је сада бивша власт крива што нам одлазе лекари или студенти или људи који завршавају медицинске факултете или специјализације. Не може да буде, зато што је нешто било много горе, оправдање за то што је сада лоше стање. Ви сте изабрани, ви сте на власти.

Вас не треба да занима шта је било пре, вас треба да занима шта ћете ви да урадите. Потпуно није важно ко је био и шта се десило.

Седам година је прошло. Дакле основна је, ваљда, поента свега, када је народ на изборима променио власт, да није имао поверења у бившу власт. Што ми то слушамо сад седам година? Па то је јасно из изборног резултата, али не могу сада они да буду криви за нешто што се дешава нпр. неколико година уназад. Пустите то.

Заиста најдобронамерније говорим о овоме. Мислим да су то акутни проблеми у нашем друштву, пре свега везано за ове четири делатности, од којих је здравство ту најважније и чак можда, ако се не варам, има и највише запослених. Ја бих волео да се угледате само на министра Шарчевића, који је јуче дао изјаву, коју ја подржавам, где се прекида ограничење запошљавања у просвети. Ја мислим да је то добар потез. Мислим да би требало да се угледате на то и да ће то дати један нови подстрек нашем здравству.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Владимир Орлић. Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Морам да подвучем још једном, кад год чујемо замерку да не треба да нас занима како је то изгледало у време бившег режима, не, заправо треба. Заправо треба, зато што би они највише волели да ми сад заузмемо став – не занима нас, и заборавићемо све, и правићемо се ко да никад није било и лакше нам је ако не мислимо о њима. Њима би највише одговарало, знате, да се сад одједном створи нека атмосфера – они су се тек појавили, и ништа није било, и никад ту нису били, ништа украли нису и ништа упропастили нису, и онда би они сад могли да се претварају да све ово што причају има неког смисла, а причају свакакве глупости, људи који су лично одговорни што су девастирали ову земљу, упропастили народ до даске. То да се заборави, још једном, наша је обавеза да не дозволимо.

Помињали смо планско повећање плата. Па данас, када у том буџету има средстава, а има, још једном, захваљујући тој политици за коју смо добили поверење и коју оправдавам, јер трећу годину заредом имамо суфицит у буџету па и та планска повећања данас можемо да реализујемо и да планирамо већ нова, то је знате каква разлика? Па између ових сада измерених 460 евра просечне плате у Републици Србији, кад се то упореди са њихових фантастичних 330 евра, вама је потпуно јасно да и тај Ђилас, и тај Јеремић и онај несрећни Обрадовић, који сад гледа коме ће да буде нови омиљени лик, заправо само глупости причају кад обећавају – ма биће 1.000, ма биће 2.000, биће 100.000. Они су показали шта умеју и показали су бројем 330 евра просек. То да се пореди са ових 460 евра нама само одговара.

И да се не заборави, још једном, то је наша обавеза, па сутра када буде и 500, о којима ми говоримо данас, а биће, видећете, да грађанима буде јасно зашто је та разлика велика и да се постарамо да они који су се постарали да се сами обогате, а ту мислим и на тог Ђиласа и тог Јеремића, били су у стању да то раде и по цену џепа, хлеба и среће тих људи, да им не дозволе преко 330 евра у просеку да би за њих било, колико беше оно за Ђиласа, 500 милиона евра у пар година само. То је јако важна ствар и та ствар одређује све остало.

Ако се таквим људима поново у руке баците, онда после може само ђаво да буде крив што смо се вратили у губљење стотина хиљада радних места, што је било у њихово време, што смо бацили данас направљени резултат да стотине хиљада нових радних места отварамо и да се са најуспешнијима у свету тучемо да направимо још више и још боље, да радимо на томе да гиганте попут „Фолксвагена“ доведемо, што смо то лако пустили низ воду. Ако се то догоди овом друштву, само смо сами себи криви.

Е, због тога је наша обавеза да се подсећамо, да јасно говоримо на сваком месту и у свакој прилици ко су, какви су и шта су показали, па због тога да грађанима поново сутра, кад им се обратимо и покажемо ове резултате, и ове нове стотине хиљада радних места и ова повећања плата, да им буде лако да се присете са чим то треба да пореде, шта су ови што машу вешалима и моторним тестерама умели, па да им онда буде лако да нови закључак и нову одлуку донесу, да ми радимо одговорно и савесно. Будите без бриге, биће лакше него икада, биће једноставније него икада да се та одлука донесе на прави начин, а то значи у интересу државе, у интересу овог народа и ове земље. Хвала.

(Александар Шешел: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право на реплику, колега Шешел.

(Александар Шешел: Кратко.)

Па кратко или дуго, право на реплику је право на реплику.

(Александар Шешел: Досадно је.)

Па није досадно.

Реч има колегиница Малушић.

Изволите.

ЉИЉАНА МАЛУШИЋ: Хвала, председавајући.

Само подсећања ради, сетимо се 2012. године. Да СНС није дошла на власт са својим коалиционим партнерима, ова земља би била потпуно мртва. А зашто? Па следио је банкрот. И то сви знамо. Треба говорити истину. Значи, 26 милијарди евра су нам оставили дуга. Враћамо полако те милијарде, спали смо на 23, а узимамо кредите по много, много повољнијим условима, по 2%. Узимали су кредите по 8%.

Здравство, какво је било здравство 2012. године? Очајно, потпуно девастирано. Били смо на 34. месту. А на ком смо данас? На осамнаестом. Шта то значи? Много, много боље. Потпуно је другачија здравствена заштита. Уложили смо енормно много пара. Потпуно су другачији услови.

Прво ћу говорити као пацијент, а онда и као народна посланица. Године 2011. сам била у болници. Нажалост, десило се тако. Ужасно, прљавштина, сви се сећамо жутих буба. Једва сам чекала да изађем. Је л' то истина? Је л' неко био 2011. године? Катастрофа, ужасно стање. Лоши прозори, прљаво, нехигијенски, силне инфекције. А о томе колико се крало, ајде да се сетимо – те Милосављевић афера, те Бајец афера, силни доктори и афере. Било, не повратило се.

Данас је потпуно другачија ситуација. Нека оде неко мало па нека погледа. Окренуто, промењена врата, прозори, проширено. Заиста је, људи, тако. Можемо да направимо једну комисију па да идемо од болнице до болнице. Није све, али је много, много тога урађено. Па погледајте само шта смо урадили. Нови Клинички центар у Нишу. Ради се Клинички центар 2 у Београду. Шта је било са Каменицом? Девет година није рађена. Украли силне паре, 19 милиона евра нестало. Ми смо завршили Каменицу, спасили животе. Они су убили 9.800 људи. Срамота једна.

Колико смо само акцелератора купили. Колико смо само санитарских возила купили. Је л' то истина? Истина. Седам хиљада специјализаната. Сваке године се прима по стотину најбоље деце. Дванаест хиљада људи смо запослили.

Значи, не може да се каже, не може нико да каже да нисмо добро радили. Радимо колико можемо. Радимо много боље, то је јако, јако видљиво и тек ће бити кад се изгради клинички центар у Новом Саду, кад се изгради клинички центар у Крагујевцу вашем. Направљени су пројекти, спремљене су паре. Полако, просто за седам година немамо чаробни штапић. Али ја вама честитам. Изванредни су резултати рада и заиста је бољитак на сваком кораку видљив. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Александар Шешељ.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР ШЕШЕЉ: Морам само да кажем да се ја слажем са тим да су ти бивши поплљачкали Србију, и Ђилас и Јеремић и ко већ не, Динкић итд. Хајде да их похапсимо. Хајде да их ухапсимо и идемо да видимо на суду шта су они украли и да видимо после законске казне, да се имовина заплени итд. А зашто да слушамо само о њима? Нису ваљда они толико важни да сад ми морамо да се бавимо њима овде и када су закони о здравству. Не могу нам они бити криви сада за ово стање. Ја заиста наступам конструктивно, на начин на који ја мислим, и странка коју ја

представљам, да треба да се стање у здравству поправи и уопште у јавном сектору, али немојте да тражимо тамо изговоре неке који су прилично инфантилни.

А што се тиче економије Србије, слажем се и са тим да дође „Фолксваген“, наравно. Све те компаније светског гласа су добродошле. Али немојмо да се претварамо да се економска политика није променила. Од 2012. године и даље се дају ненормалне субвенције по сваком радном месту, и даље се даје земљиште бесплатно, које вреди некад и више милиона евра, све могуће дозволе и административне таксе бесплатно. Тиме се угрожава српски привредник. Хајде да променимо и то. И то је катастрофално решење бивше власти. Ја се са тим не слажем и треба то да се промени, да видимо онда да ли смо направили неку очигледну разлику.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, Скупштина и Влада нису тужилаштво. Ја бих био задовољан када би Загорка Доловац радила свој посао, када би лепо санкционисала све што се десило до 2012. године. Међутим, они су то предупредили тако што су 2009. године селектирали и тужилаштво и правосуђе тако да у овом тренутку на прсте можемо набројати судије које смо ми изабрали први пут да врше ту функцију.

Што се тиче субвенција, ја морам да будем ту против онога што је претходни говорник рекао, зато што је општепознато да се доприноси за здравство издвајају из личних доходака. Без субвенција тешко да бисмо направили оволики број нових радних места. С обзиром на то да су ови несрећници пре нас отпустили 400.000 људи, то је 400.000 мање доприноса у ПИО фонду и у Здравственом фонду. Дакле, тешко бисмо без субвенција могли да зановимо та радна места, а тиме обезбедимо доприносе за здравство.

Како БДП буде растао, тако ће и наше здравство бити све боље и боље. Проценат који ми издвајамо је сасвим, у поређењу са Европом, сасвим је у реду проценат БДП-а, али када тај БДП будемо увећавали, а увећавамо га, што буде већи, то ће више бити пара за опрему, за плате, за лекове итд. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Само пар напомена на тему ових субвенција и бивше власти.

Немају они баш никакве везе са добрим резултатима које ми постижемо на том плану, из једног једноставног разлога. Ти људи, поред тога што су бринули пре свега о себи самима и о свом џепу, нису волели

да раде ништа. Тим људима је било апсолутно тешко, мрзело их је, на памет им падало није да се баве нечим што је корисно за друге, конкретно за државу или за оне људе који су због њихове неодговорности, због њиховог јавашлука и штеточинског понашања остајали без посла, па да се они ангажују да тим људима обезбеде неку алтернативу тиме што ће се трудити да доведу инвеститоре. Кад се то дешавало? На памет им падало није. То што ми данас то радимо, ми то радимо успешно.

Значи, подсећам, Србија је, колико и све друге државе региона, па и више него све остале заједно, успела инвестиције да привуче. У том смислу је данас ванредно успешна држава.

И да, постоје програми субвенција, али да их критикујете можете само ако нисте желели да погледате прецизније како изгледају те субвенције, у којим су износима и коме су намењене, па да погледате коме су додељене. И можда бисте се изненадили ако приметите да су у значајној мери, ја мислим прошле године чак убедљивом већином, одобраване привредницима из Србије, а не онима који долазе из иностранства.

И тачно је, господине Ристичевићу, не иде то без гаранција. И тачно је, није то у оном износу о ком се прича. Кажу, у просеку 20.000–30.000 евра по радном месту. Није. У просеку је много мање. Мислим да је између 3.000 или 4.000 евра по радном месту у питању. И када ви погледате да се то на годину дана врати, вама је потпуно јасно да све што траје дуже од тога, а траје свака инвестиција дуже од тога, потпуно се јасно исплати овој земљи.

А да не причам о томе шта су радили други, који су у свету увек важили за добре примере, какве су субвенције давали тамо када им је требало. А требало је многима. Налазиле су се друге државе на месту на коме је Србија данас. Па знате ли колико су у Словачкој плаћали субвенције за гиганте попут, рецимо, познатих произвођача у аутомобилској индустрији? Они су то заиста плаћали по 40.000, што ми никада нисмо, по радном месту. По 60.000 по радном месту, што ми никада нисмо. И нико им то тамо није замерао, јер су људи знали колико то вреди. Овде, ми то радимо домаћински. Радимо озбиљно и одговорно у складу са оним што су реално наше могућности, колико можемо да приуштимо на основу онога чиме располажемо. Ништа више од тога. Али под тим условима, још једном, више смо него успешни.

Постојали су врло спорни програми тих субвенција. Постојали су они програми који су били до те мере спорни да су после тога били и обарани. А знате када су се ти програми реализовали? Да ли је то изненађење за некога ако кажем – у предизборно доба 2012. године? Ко их је тада спроводио и зашто баш у предизборно доба? И како, наопако, баш тако да сви нападају пред законом после?

То, дакле, није питање за нас, него за те бивше, за које неки кажу да не ваља да се помињу често. А ја опет кажем, ваља. Ваља да се зна да што год у овој земљи није вредело, све што није ваљало, све што је штету правило, некако за баксуз увек се са њима повезивало и баш се њима и у њихово време дешавало. Ако неко мисли да је случајно, његово је право. Ал' ја сам некако уверен, није случајно. И знате шта мисли оних 60% и више грађана Србије? Ево, исто што и ја. То што је било наопако у њихово време, никако није случајно. Да ли треба да се врати? Да одговор на то питање буде јасан, ми треба ових ствари да се подсећамо што чешће. Ја вам кажем, апсолутно не треба. Далеко им лепа кућа.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 75. амандман је поднела народни посланик Весна Николић Вукајловић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, колегинице.

ВЕСНА НИКОЛИЋ ВУКАЈЛОВИЋ: Хвала.

Закон који је на дневном реду је доста гломазан и доста спор, хоћу рећи непрецизан у многим члановима. Мало сте времена посветили и мало сте се унели у проверу квалитета стручног рада и мало сте говорили о надзору над спровођењем овог закона. Тако да ми, знајући каква је ситуација на терену у здравству, знамо да су ред и одговорност у здравству на врло ниском нивоу.

Из тог разлога смо поднели амандман на члан 75. предлога овог закона, где став 4. мора да се промени тако да дом здравља, уместо да обезбеђује санитетски превоз, као и превоз пацијената на дијализу, самостално или преко друге здравствене установе у складу са Законом и Планом мреже, додајемо да дом здравља мора да обезбеди санитетски превоз, као и превоз пацијената на дијализу.

Зашто то говоримо? Зато што може да се деси, стално се дешава у пракси да кажу немамо данас возило, имаћемо сутра или немамо уопште, а да пацијент, или њему близак сродник који иде са њим, нема коме да се обрати, нема коме да се пожали и нико за то не сноси одговорност. То је највећи проблем у здравству данас код нас, јер нико не сноси никакву одговорност, јер нема реда, рада и одговорности и нема ко да одговара за нешто што пацијент и што грађани трпе.

Оно је још битно јесте да обратите пажњу када сте рекли – надзор над спровођењем овог закона. Ја бих волела да видим, не само за овај закон него за многе законе које преписујете формално из ЕУ, када сте урадили анализу ефеката било ког закона и када сте нашли да нешто није у реду у спровођењу тог закона и када сте то донели у Скупштину да се промени. Никада. Значи, овако како јесте, то ће тако и остати. Ви сте формално правно направили оно што од вас тражи ЕУ, преписали сте то, а да ли се

то прима на нашу реалност, у нашим условима, са нашим грађанима, о томе не водите рачуна, те вас најлепше молим да овај члан 75. само допуните речју „мора“ уместо „треба“. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала, колегинице Вукајловић.

Реч има народни посланик Верољуб Арсић.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Даме и господо народни посланици, мене стално изненађује једна констатација да не треба да причамо какав је био бивши режим. Зашто не треба причати? Треба причати. Треба стално причати, и колико год пута будем могао и где год будем могао, говорићу какав су злочин направили према својим грађанима док су вршили власт.

То што се дешавало у Србији од 2000. године до 2012. године била је једна потпуна девастација једне државе, њене привреде, њеног пензионог система, њеног здравственог система и сада се та господа нада да ће неко, зато што је неко можда заборавио какви су били на власти, да их поново гласа. Грдно су се преварили. Добро знају грађани Србије какви су били док су били на власти и Јеремић, и Ђилас, и Тадић и цела та клика.

(Вјерица Радета: Када ћете да их хапсите?)

Овде колеге добацују зашто се не процесирају. Зато што су у овој истој скупштини 2010. и 2011. године доносили законе који су њима значили амнестију за све злочине које су правили према својим грађанима. Овде, у овој сали. Ја ћу да споменем само један – Закон о девизном пословању. Када су правили, вештачки штицовали курсеве, износили новац из државе, променили су Закон о девизном пословању да би избегли кривичну одговорност. Мењали су Закон о пореском поступку и пореској администрацији. Мењали су Закон о подстицајима у привреди. Све могуће су мењали да би могли да пљачкају.

И сад такви хоће да се врате на власт. И колики им је морал док хоће да се врате на власт, и Јеремић, и Ђилас и Тадић? Истерују децу од 17, 18 и 19 година на улицу да се туку са полицијом. Па то је дно. Па то не можете да опишете. Па та деца не знају какви су они били док су били на власти. Не знају. Не знају какви су били, али најлакше је младог човека, који јесте можда пунолетан и остварује пуна грађанска права али нема животног искуства, гурати пред полицију или политичке неистомишљенике. Е, са таквима хоће они да дођу на власт, да их преваре. Па најлакше је младог човека преварити. Најлакше. Али њима то није битно. Није им битно што ће можда да иду у затвор. Није им битно што може неко да страда, као што им није било битно, док су вршили власт, да терају ту нашу полицију да туче њихове политичке неистомишљенике, па чак и убија. И онда не треба да причамо о њима? Ма, причаћу где год могу и колико год могу и кад могу, да се више никад не врате на власт.

И да се манемо више тих прича о томе да инвеститорима нису потребни подстицаји државе. Па тај буџет коме припада? Па ваљда грађанима. Па шта је ту спорно да се из тог буџета издвајају подстицајна средства ради отварања нових радних места, без обзира на врсту и структуру инвеститора, да ли је домаћи, страни итд.? Па чему тај новац онда? Па он се враћа грађанима.

Хоћемо да чувамо сваки метар државног земљишта? Па ајде нека неко постави, да ли је 10 метара градског, грађевинског, неизграђеног земљишта, ако се не коме да радно место за једног човека... Ево, рекао сам десет, можда и метар, можда и пет, нећу да улазим, али је ново радно место. И та државна имовина онда има сврху. Употребљена је да би се побољшао квалитет живота грађана на територији где се то земљиште налази. Па шта је ту спорно?

Па овамо, што каже наш народ, неки мисле да воде политику – нити иде, нит се води. Па не можеш да добијеш а да не даш. Не можеш да купиш ако не платиш. Тога никад није било. Да ли неко поставља питање шта раде земље у окружењу? Видим већ одређено негодовање.

Е сада, кад неко каже нешто се инвестира, хајде да погледамо, да ми неко одговори – одакле се пуне фондови пензијског и инвалидског осигурања? Ево, министре, одговорите ми, мада није ваш ресор, али питаћу вас за ваш ресор – одакле се пуни фонд здравствене заштите? Од радних места. Бар ја тако мислим, а ви ме оспорите ако није тачно. Је л' се тај новац који уплаћују запослени враћа њима на одређени начин кроз побољшање квалитета здравствене заштите? Ја мислим да да. То се види сада. Али да ли, министре, можемо да очекујемо да имамо квалитетну здравствену заштиту и пензије ако не отварамо фабрике у Србији? Е, то је проблем са којим, са једним делом опозиције, нећемо да се сложимо.

Кад је у питању бивши режим, код њих је јасно – лева рука, десни џеп, нестала фабрика, нестало новац, нестало земљиште. Да су били на власти још четири године, нестало би и народ. Цео народ. Не кроз ратове, него кроз миграције. Па бисмо онда имали земљу на којој нико не би живео, имали бисмо градове у којима нико не би живео. Можда нешто ово мало старијих, као што се данас на селима дешава. Е, такву нам је будућност давао бивши режим. И све ово што се ради, почев од владе Александра Вучића 2014. године па до данас, јесте да се тај процес заустави. И зауставио се. Побољшава се квалитет здравствене заштите, а што имамо квалитетнију здравствену заштиту, правимо и већи мотив да наши грађани остану овде а не да иду по белом свету.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Арсићу.

Реч има Борка Грубор.

Изволите.

БОРКА ГРУБОР: Поштовани председавајући, поштовани министре са сарадницима, даме и господо народни посланици, ја желим у име грађана Лознице и Подриња, и у своје лично име, да се захвалим нашем председнику господину Александру Вучићу на свему што је досада урадио за наше грађане, а посебно за данашње полагање камена-темељца за нову фабрику кинеске аутомобилске компаније „Минт“ у индустријској зони Шепак, која ће запослити око 1.000 људи. То ће значити нови живот за Лозницу и околину, јер отварањем нових радних места смањиће се проценат незапослености. Млади људи биће задовољнији и неће одлазити у бели свет, а и у фонду за здравство биће више новца и за нова улагања и за нова запослења.

Такође, поздрављам формирање здравствених центара, тј. спајање Опште болнице и Дома здравља, јер су у Лозници у истом дворишту, делећи исте зграде, биле две одвојене здравствене установе, што је било на штету највише пацијентима, а и запосленом медицинском кадру, поготово младим лекарима који су теже долазили до жељених специјализација. Захваљујем се нашој влади и Министарству здравља на свим досадашњим улагањима у Лозничку болницу, као и на реконструкцији Интерног, Грудног и Одељења психијатрије, која је у току, чија је инвестиција око 500 милиона динара. Такође је планирано реновирање Хируршког блока, Инфективног и Онколошког одељења.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 76. амандман је поднела народни посланик Вјерица Радета.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Овај амандман је заиста, министре, требало усвојити.

Ми иначе у сваком предлогу и у сваком члану инсистирамо на томе да законска норма мора бити прецизна, јасна, недвосмислена и да не оставља могућност да ли се нешто хоће или неће.

Ви овде кажете – дом здравља може организовати огранке. Мора да стоји – дом здравља ће организовати. Наравно, ако негде нема услова које сте ви овде предвидели, неће, али чим кажете може, верујте, неко ће да процени да хоће, други ће да процени да неће.

И генерално се чудимо како вам Републички завод за законодавство уопште пушта овакве формулације чланова. Не само вашем министарству, него и свима другима. Дејана Ђурђевића знам, и знамо да је добар правник и не могу да верујем да пушта овакве ствари.

Дакле, гледајте да прихватате ове амандмане, који вам не штете, него ћемо само и ви и ми имати главобољу ако остане овако и ако препустите било коме на вољу да ли ће нешто да ради или да не ради.

Малопре, када је господин Арсић причао о овима из бивше власти, ја помислила у моменту да се вратио у СРС. Прича човек, кад онда опет се присетим – не, он је украо мандат па отишао.

Дакле, јесте у праву све што је говорио о овима из бивше власти, али постоји један проблем. Александар Шешел вас је малопре питао зашто те људе не хапсите. Коме се жалите? Малопре колега Арсић, и још гледа у нашем правцу и виче као да се жали нама. Али ми смо опозиција, ви сте власт. Ваљда власт треба да реагује. Замислите ми да смо власт и да знамо ко је све лопов и пуштамо га да се шета и даље да ради шта хоће. Ја сам заправо схватила да је Арсић малопре викао на Небојшу Стефановића. Не сме баш директно, па онда овако преко везе. И заиста, добро је урадио колега Арсић. Треба стварно и Небојша Стефановић и остали надлежни органи да се мало лате свога посла.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Молим вас, па где на мени да вежбате строгоћу?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не вежбам ништа. Пустио сам вас 40 секунди.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Па знам, али све пуштате.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Нисам пустио, стварно, никога.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Уважени колега Маринковићу, мало сте били одсутни.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Завршите реченицу.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Ми смо данас успоставили, и у петак такође, један демократски принцип уредне комуникације, па вас молим да не кварите. Није лепо. Није лепо. Наљутиће се Арсић па ће се вратити.

Дакле, ево опет, колега је хтео да заштити Арсића и Небојшу Стефановића. Нема потребе. Немојте од нас да их штитите, него нека свако ради свој посао. И, ви морате рећи још једну истину. Један део оних из бивше власти, који су се огрешили о закон, у међувремену су постали ваши функционери, и државни функционери, тако да морате и са њима да рашчистите. А онда са овима који вам шетају, који упадају у, не у ваше него у наше институције, у државне институције, ту је такође направљена грешка, од које ће болети глава многе што се није реаговало на прави начин у право време, али видећемо шта ће се даље дешавати.

Само још једно питање министру и колегама му из Министарства. Ми смо овде добили један обиман материјал Коморе медицинских сестара и здравствених техничара Србије. Они су се нешто са вама дописивали још од 2017. године и кажу да им проблеми нису решени. Искрено, нисмо се претерано упуштали, то је више питање струке, али чисто, ево, да видите ви, вероватно ни ви не знате сад напамет о чему се ради, али да видите са

сарадницима. На крају су, као важну информацију, великим словима написали – докле ће бивши саветник Томе Николића, господин Мркић, да штити своју прију и да ли родбинске везе које неко има у СНС-у штите неког од кривичне одговорности – а прија му је, кажу, Радмила Угица, директор Коморе – и то што њена ћерка ради у кабинету Марка Ђурића, да ли то њеној мами даје право да краде? Дакле, да ли је ово тачно ви ћете такође проверити, али пошто смо пре неки дан говорили о Радомиру Николићу и његовим шураку и свастици, које је из Крушевца довео у Крагујевац на неке функције, све је могуће. Проверите само, молим вас.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета.

Владимир Орлић. Претпостављам, право на реплику.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Да. Нема везе, наравно, са коментарима који долазе...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Помињање СНС-а.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Вероватно тамо негде у кајрону, када гледате неке популарне емисије, па људи од куће шаљу шта мисле да је занимљиво. Ми се не бавимо тим стварима.

Него, на тему овога шта ради држава. Поменули сте министра Стефановића. Јасно је потпуно свакоме да у овој држави постоје неке разлике између онога што ради МУП, и онога што ради тужилаштво и онога што ради суд, на трећој страни, и да замерки на рад МУП-а није имао нико озбиљне. Дакле, оно што је њихов део посла одрађено је толико професионално да ви имате оне показатеље, који се мере на кварталном нивоу, годишњем нивоу, који говоре да је држава у том домену успешнија него икада и да се више не такмичи са тим временом, које би неки овде желели да се не помиње више, са тим временом пропадања и уништавања свега од стране Ђиласа, Јеремића, њиховог некада заједничког „жутог“ предузећа ДС, него се данас ми у резултатима такмичимо сами са собом. Њихово је било знамо какво и од тога смо одавно бољи. Сада ми од својих резултата покушавамо да направимо још боље, у сваком кварталу, и међу министарствима којима то заиста полази за руком налази се МУП.

На тему онога што грађани доживљавају као питање правде јасно је да се свету не може угодити. Када је био предмет интересовања ту и тамо по неки бивши министар који је припадао том некадашњем заједничком „жутом“ предузећу ДС, које се, изгледа, поново окупља, сећате се њихових реакција? Јао, па ово је политички притисак. Јао, па ми смо сада прогоњени. Јао, сад они све раде против нас зато што смо ми на политички другој страни.

А када неко дође и каже овде – па ви не ухапсите никога и нико није био предмете критика, ја не могу да се не запитам – што кукаше они онолико сви заједно? Што кукају и дан-данас?

Да кренемо од функционера који су им и дан-данас на руководећим местима, од оног Боре Новаковића па надаље, или да се сетимо бивших министара. Колико их је само било овде, у овој сали, предмет расправе због тога што јесу били предмет интересовања надлежних органа? Што су кукали ако се нико њима бавио није?

Много интересантније је питање што оволико кукају сада. Да није због тога што је најављен закон који ће се бавити питањем порекла имовине? Да није можда због тога што се планира укрштање са приходима лица, оним званично пријављеним, и њиховом имовином коју су стицали у међувремену па да се види од бављења јавним послом и током бављења јавним послом, послом који има директне везе са политиком, послом који је функционерски, да ли је могао неко са приходима као што су плата министра или плата посланика да стекне онолике куле на врачарским пашњацима или онолике фирметине, попут Драгана Ђиласа, које су, пазите, један ред величине имале промете док није био на функцији, а онда пар нула више на годишњем нивоу како је он постао неко и нешто у овој држави? Па кад се те ствари упореде и кад се види да ту има понешто нелогично, ја мислим то је јако добар разлог да ти људи данас буду нервозни и да кукају много више него онда када је полиција са добрим разлогом долазила да их пита како су.

Кад се постави питање откуд Вуку Јеремићу, за чије бабе здравље, седам и по милиона од онога Бруса Лија из Хонгконга, то је јако добро питање и јако добар разлог за бригу. И колико год се сваки пут када се појаве надлежни органи у њиховим фондацијама, невладиним организацијама или фирмама, предузетничким радњама, шта већ ко од њих има, кад год се тамо појаве надлежни органи, а они закукају на сав глас – јао, неправда, јао, политички притисак, да знате, сигурно не кука онај ко зна да је пред државом, законом, народом, а и Богом ако хоћете, чист и невин. Кука онај који унапред зна да има због чега да се брине.

И кад причамо о том Ђиласу, Јеремићу, овим њиховим пилићарима из Двери који су одличне милионе добијали док су им пајтоси били на власти, ако, нек кукају. Што гласнији буду данас, вероватно ће им лакше бити да сутра прихвате да су све што су добили заслужили, сами себи замесили. Ако на некога треба да се љуте, то су они сами и, ако на некога треба да буду бесни, нек буду бесни на своју луду главу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Орлићу.

Вјерица Радета има право на реплику.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Ово је на почетку био тренутак искрености.

Каже колега да се ми служимо нечим што нам неко јави телефоном, те на крају неке емисије, на крају седнице да, не знам, скупљамо тако

информације. Ми то не радимо – каже он – за себе. Е, то и јесте проблем. Треба то да се ради. Ми имамо информације и видели сте све ове дане док смо о овоме говорили и министру давали могућност да провери на терену и неке ствари проверавао и одмах нам одговарао, неке обећао да ће завршити, дакле посао народног посланика јесте да сазна за сваки могући проблем на терену, где год је то и колико год је то могуће. И где ће питати за решавање тог проблема? Овде, на овом месту. Кога? Надлежног министра. Ако неко другачије разуме посао народног посланика, онда је то стварно озбиљан проблем.

Што се тиче, опет, криминалаца из бивше власти, став СРС-а се по том питању никада није мењао. Сви који су вршили кривична дела, и у бившој власти, и у садашњој власти, и они који су били повезани на било који начин са неким из власти, сви они који су учествовали у корупционашким аферама, или су омогућили својим чињењем или нечињењем неку корупцију, треба да буду процесуирани, да се води одговарајући поступак и да, ако то правоснажно буде одлучено, иду у затвор. И ми никада нисмо одступали од тог свог става.

И не видим зашто неко уопште у расправи са нама говори да се неко плаши нечега итд. Ми се осим Бога никада никога плашили нисмо, и то важи и даље, али инсистирамо да... Можда је малопре, када сам ја рекла да Арсић виче на Небојшу Стефановића, то је делом била и шала, наравно, али не амнестира Небојшу Стефановића. То што ови шетају а што нико није притворен, а што није вођен одговарајући поступак, и те како је он у том ланцу.

Па немојте мени, правнику – без скромности, добром правнику – објашњавати шта је чија је надлежност, па ми сада говорити шта је правосуђе, чије су судије итд. Одлично знамо и хијерархију и ко је кога доводио и ко је чији, али знамо и одакле се креће са кривичном пријавом.

Дакле, господо, ако стварно хоћете да се борите против криминала, крените. Верујте, крајње је време. Биће озбиљних проблема ако то не урадите, ваљда већ осећате.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета.

Реч има, по амандману, др Михаило Јокић.

Изволите, др Јокићу.

МИХАИЛО ЈОКИЋ: Хтео бих да искористим још једном прилику да кажем да најважније у овим законима који су донети у домену здравства јесте што је предност дата људима у односу на опрему.

Проблем здравства јесте у томе да се награде и задрже они најбољи и овим законима је дата могућност да они који вреде, они који знају, могу да раде више и зараде више. Јер, проблем нас у Ваљеву јесте како да задржимо ортопеда који оперише пацијенте широм Србије. Значи, мора

му се пружити прилика да ради у Клиничком центру, да ради на још неком месту. Имамо доктора који успешно оперише штитну жлезду итд.

Значи, ти људи који вреде морају бити награђени, мора им се пружити шанса да раде и зараде, а то је управо учињено овим законима које смо ми донели. Зато ја похваљујем ове законе и похваљујем министра који је предводник за ове законе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, др Јокићу.

Реч има проф. др Марко Атлагић.

Изволите, професоре Атлагићу.

МАРКО АТЛАГИЋ: Уважени потпредседниче Народне скупштине, поштовани министри са сарадницима, даме и господо народни посланици, свакако да је стручни кадар јако битан, поготово не само за функционисање здравствене заштите, него је он битан и за образовање не само предмета, да тако кажемо, из медицинске струке, већ из друштвених наука, да разумеју систем у коме живе. Ми имамо ситуацију да данас професори универзитета заговарају уличне демонстрације, као што је проф. Живић, универзитетски професор у Нишу итд. Дакле, кадар је јако битан, и те како битан.

Жао ми је што нема ових прекопута; чак и доктора међу њима је било, међу народним посланицима.

Видите, ми се данас у здравственом погледу налазимо у јако деликатној ситуацији. Ви сте, господине министри, наследили систем када нисмо били на европској листи од 35 земаља за време странке бившег режима. Ми смо данас на 18. месту. Немам времена да набрајам земље ЕУ које смо иза себе данас оставили. То је ваша заслуга, поред председника Владе и Владе, а данас и председника државе. И тачно је, драго ми је да данас сагледавамо свеобухватни систем, ви сте наследили систем који је тотално био растурен у материјалном смислу, у финансијском смислу и у кадровском смислу.

Морам да кажем, господине министри, да су исти они људи који данас седе насупрот нас, из странке бившег режима, 5. октобра, заједно са вањским, иностраним обавештајним службама, ишли у демонстрације да руше не власт, него систем и државу Србију, а онда су дошли 5. октобра на власт и остали до 2012. године и уништили, опљачкали не само здравствени систем, него читав привредни и економски систем. Најновија анализа говори да су отпустили 573.500 радника. То је њихов учинак.

И ово је врло битно, даме и господо, исти ти људи, чија ћу имена сада навести, 5. октобра, исто данас нема их овде, шетају по улици, а то је Чедомир Чупић, Чедомир Антић, који је постао универзитетски професор на крилима 5. октобра а јуче позива на демонстрације студенте. Даље, Душан Теодоровић звани, најновије, Главотрес, јер, видели сте, кад се име

председника државе Александра Вучића спомене, он овако тресе главом; народ га зове сада Главотрес. Даље, Драган Ђилас, Вук Јеремић, Зоран Живковић, Бошко Обрадовић, Душан Петровић, Борис Тадић, др Живић и многи други, уместо да су овде, а нема их, они шетају по улици. Исти ти људи су 5. октобра то радили. На крилима 5. октобра запосели су универзитете и факултете. Данас им избори иду, пет и десет година, и желе поново, пошто немају референце у међународним часописима, да дођу у исту ситуацију.

Народ их је препознао. Ја због тога, господине министре, позивам све студенте, све универзитетске професоре да не дозволе да их поједини неодговорни професори, попут Чедомира Антића, попут Милоша Ковића и многих других, злоупотребе позивајући их на уличне демонстрације. Политика се води преко политичких странака. И студенти и господа професори, изволите, господа професори, у политичке странке, а наука кроз научне часописе и објављене монографије итд.

Међутим, у том смислу желим да позовем још студенте и родитеље да не дозволе да их злоупотребе. Исти су 5. октобра, исти су и сада, а да не говорим њихове биографије. Један од њих је, који је предложен за председника државе испред тог савеза за другу пљачку Србије, прву су опљачкали за време ДОС-а, Душан Теодоровић, академик. Знате шта је он направио? Па он је демонстрације водио пре 5. октобра, кад је бомбардовање наше отаџбине било, напустио и отишао у САД две године и завршио послове, запослио своју децу на државне факултете.

Господа студенти, не дајте да вас злоупотребљавају неодговорни професори. Ваше је да учите и студирате, а када се бавите политиком, идете у политичке странке. Све друго је рушење система. Они то и не крију. Неки дан глумац који каже – рушићу систем, не власт, он каже – систем који се гради 200 година, 200 и нешто година. Они су то радили и 5. октобра. Дошли су на власт не изборима, него улицом. Ви знате да Милошевић није изгубио изборе, а Коштуница није добио. Није било другог круга, уличним путем учинили су преврат и остали до 2012. године, опљачкали и уништили државу.

Не само у здравственом смислу, господине министре, како рекоше колеге из опозиционе странке, него и у систему образовања. Министар Шарчевић је заокружио васпитно-образовни систем након 12 година. Ви, господине министре, ви сте заокружили здравствени систем од расула и дошли смо у једну позицију где, као и читав систем, привредни, модернизација, иде. Проблема има, тешкоћа има, биће још тешко, многих тешкоћа, али савладаћемо их.

Ја упозоравам грађане Републике Србије, студенте и професоре, да не дозвољавају часни студенти, часни професори, да их злоупотребе.

Синоћ на једној телевизији Милош Ковић позива на уличне демонстрације студенте. Па то је онај професор који је у администрацији назад годину био, није имао референце. Кад гледате на Томпсоновој листи, нула имају. Маса њих који предводе нула имају бодова, то ви знате, господо научници, у међународним часописима. Не, чим их позовемо, заправо, држава кад их позове и систем европски, да објављујемо у научним часописима, европским и светским, нема њих нигде, него наш домаћи систем – ја теби објавим, ти мени, а од науке јако мало.

Још једанпут позивам, господо студенти – а многе познајем, многе генерације сам васпитао студената, и сад васпитавам, студената и ученика – не дозволите да вас неодговорни професори, због личне своје користи, злоупотребе. Ви студирајте, ваше је да студирате и да се бавите, наравно, и политиком, у оквиру одређене политичке странке.

Јер, овде су умешане стране обавештајне службе да руше државу, јер држава иде ка модернизацији. Ову модернизацију, коју предводи председник државе и Влада, господине министре, и највећи део посланика у овом дому, нико не може више зауставити. Највећи проблем посланика из бившег режима јесте што ми овде из владајуће већине и део опозиције радимо. Они никада нису издржали једну седницу овде. Погледајте статистику горе. Неки су долазили у пет сати после подне на јутарњу кафу. Обично бих ја рекао – добро јутро, господине Ђорђе Вукадиновићу Влаху. У пет послеподне на кафу дође. Борко Стефановић, па њему је пролазна кућа била овај високи дом, долазио 15 минута и одлазио. Да их даље не набрајам. Највећи проблем њима је што Александар Вучић и Влада Републике Србије и владајућа већина ради. Они би волели да се ништа не ради. То је било за време њиховог режима.

И тачно је што господин Арсић рече, да су све законе прилагодили да не одговарају. Погледајте, молим вас, само Кривични законик, на шта су га свели. Треба времена да то исправимо и кад-тад, верујте, историја каже, ја сам историчар, одговараће. Кад-тад судбина ће их, оно што су радили, дочекати. Неке у затворима, неке богами и мало подуже у затворима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, професоре Атлагићу.

На члан 78. амандман је поднела народни посланик Наташа Сп. Јовановић.

Изволите.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Господине министре, реаговали смо у овом члану у ставу 4. зато што се овде даје могућност да се образују огранци поликлинике. Каже се „може“, а ми смо тражили да то у неку руку буде обавезно. Наравно, по сагледаном стању у читавој Србији, на основу капацитета тих поликлиника.

И сада овде хоћу да потенцирам опет овај однос Министарства и Фонда за здравствено осигурање према приватним клиникама. Ви сте потенцирали у петак да су још, чини ми се, пре две године Министарство и Фонд потписали уговор са приватним клиникама што се тиче операције катаракте и вештачке оплодње. Ми сматрамо да је неопходно да направите још неколико уговора. Пре свега мислимо на могућност прегледа магнетном резонанцом, зато што у склопу приватних поликлиника има, такав је податак званично на њиховом сајту, 23 магнетне резонанце, што би, сложићете се, умногоме олакшало рад државним здравственим установама због великог броја људи који траже такву врсту прегледа.

Такође оно што сматрамо да је неопходно је да се сагледа шта то још треба поликлиникама које постоје, а тиче се кадра. Ми сматрамо да треба у примарној здравственој заштити, дакле, а и на нивоу поликлиника да се појача кадар што се тиче специјалистичке струке за кардиоваскуларне болести, јер и сами сте рекли да то званично није уведено у закон, мада сте ви свесни тога као министар за тај ресор, као и сви присутни из вашег министарства, да је заправо тај проблем највећи. Највећи из разлога што су и недавне студије показале да преко 50% људи који спасавају своје животе је управо из области кардиоваскуларних болести.

То су Финци урадили на начин тако што су превентивним прегледима и, пре свега, раним препознавањем, од хипертензија, гојазности и свега онога што може да доведе до тих болести, болест смањили за 70%. Ми бар имамо много младих лекара који могу да крену да раде, да се упуте на ту специјалистичку струку, сматрамо да би то било неопходно, и да се да могућност да и ти приватни власници поликлиника уз договор, односно уз уговор са вама те прегледа омогућавају док се други млади лекари не едукују довољно, док не заврше специјалистичке студије како би се тај проблем решио.

Морам да потенцирам одличан рад Студентске поликлинике у Крагујевцу. Да ли сте некада били, не знам, али то је поликлиника која дуго постоји, која је заиста на највишем нивоу што се тиче кадра, али оно што је потребно и Студентској поликлиници и што је потребно Крагујевачком клиничком центру, опет се враћамо на оне квоте за запошљавање, на систематизације и на неопходност да ви дате сагласност за тај план запошљавања, то су здравствени сарадници. Мисли се на, пре свега, психологе, дефектологе, биологе, физичаре, који се углавном на Радиологији и запошљавају.

Имали смо, ја мислим, у Крагујевцу прошле године један такав случај, али психолози су неопходни, јер у систему здравствене заштите студената у оквиру Студентске поликлинике у Крагујевцу они имају

могућност, зато што многи од њих, на крају крајева, поготову дођу из разних средина и ми смо велики универзитетски центар, можда и не знају којим путем да крену да би нашли начин да неку своју здравствену тегобу отклоне и ми сматрамо, с обзиром на то и да град Крагујевац, а верујем да је таква ситуација и у Нишу, и Новом Саду, и Београду, да има потребе за здравственим сарадницима те струке, треба да дате шансу да ви лично као министар сагледате колико је то Крагујевцу потребно и колико још можете да запослите клиничких психолога – које, верујте, имамо, многи од њих не раде, а имамо и такве светле примере да су већ на другој, трећој години докторских студија, да су завршили све едукације, да им то држава чак није ни плаћала него су то из приватних џепова и њихови родитељи, а да су сада без посла – како би се заокружило то и у Клиничком центру Крагујевац и у Студентској поликлиници и свуда било би потребно да што пре то сагледате и да им дате сагласност да се ти људи запосле, јер то је неопходно и за те домове, а на крају и по целој Србији.

Ово је веома битно и то су тражили од нас да потенцирамо, да нам кажете када ће се стећи услови да ви, као Министарство и Фонд, са овим приватним поликлинакама и за ове друге, оне које желе, наравно, да их интегришете, позовете, потпишете уговоре и за ове друге врсте прегледа и онога што је пацијентима потребно.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Јовановић.

Реч има министар Лончар.

Изволите, др Лончар.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Увелико радимо на анализи са ким бисмо још могли и шта да потпишемо од уговора и, друга ствар, направљен је око тог запошљавања и кадровски план за наредних пет година за целу Србију, тако да, водећи рачуна о ономе шта је неопходно и шта је потребно, тако ће се људи и запошљавати, а ове ствари ће се проширивати.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Лончар.

На члан 82. амандман је поднела народни посланик Вјерица Радета.

Изволите, колегинице Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Пошто смо некако при крају амандмана и на овај закон, бар оних које сам ја потписала, чини ми се да би требало овако мало да заокружимо све оно што смо ових неколико дана говорили о овим предлозима закона. Заправо се та наша расправа проширила уопште на стање у здравству и сагледавали смо здравство као један од најважнијих, један од важнијих стубова сваког друштва, па и нашег, и мислим да смо имали добру комуникацију са министром, а он, очигледно, са својим колегама, јер смо у току расправе добијали одговоре на одређена питања. Ту и тамо је било неких можда дисонантних тонова, поготово када су неке колеге из владајуће коалиције некако наступале као да ми имамо нешто

лично против било кога. Једноставно, министар је био у неким стварима критичнији од њих.

Добро, можда, свако има одређену потребу да се неком партијски додворава, што ми такође разумемо, јер ми нисмо демагози, ми не мислимо да бити члан неке политичке партије је нешто лоше, ми не мислимо да су људи који су чланови странака губави. Напротив, ми мислимо да што је могуће више људи у Србији треба и да буду чланови странке и да се на посредан или непосредан начин баве политиком. Што се нас тиче, било би нам најдраже да их је највише у СРС-у, да их привучемо својим програмом, својим идејама, својом идеологијом.

И није нама пресудно да ли је неко на некој функцији зато што јесте или није члан политичке партије. И не мислимо ми, дабе се ви браните од тога, знате, не мислимо ми да је нормално да ви имате власт, ваша странка тренутно, као највећа у тој коалицији, и да ви своје људе нећете постављати на одређене функције. Хоћете, и нормално је, али је само питање да ли се бирају прави људи, да ли се бирају људи који су стручни.

Рећи ћу вам, инсистирали сте, министре, да вам се каже неки пример, неко име. Ево, ја ћу, као и увек директна, да вам кажем један пример – Дом здравља Земун. Дуго година је тамо био директор др Јоксимовић. Претпостављам да га ваше колеге знају, човек је члан СПС-а, вероватно и сада, у пензији је, нисам га дуго срела. Одлично је радио свој посао. Ни данас нећете срести у Земуну некога ко је имао додир са Домом здравља а да ће рећи нешто лоше за др Јоксимовића.

Када смо ми српски радикали вршили власт у Земуну, наш председник др Шешел био председник Општине, позвао је др Јоксимовића, из тада супарничке партије, да га пита шта је потребно да Општина уради да би се опремио Дом здравља. Он је направио спецификацију; не истог момента, него после извесног времена. По тој спецификацији је све набављено и дуго година, пошто остале градске општине то нису радиле, и дуго година Дом здравља Земун је био пример најбоље опремљеног дома здравља. Није било тада проблема, ни ограничавања у запошљавању, па је било и доста добрих стручњака.

Када су напредњаци преотимали власт, али баш преотимали, у Општини Земун, то су урадили купујући четири одборника. Један од тих одборника је Ксенија, сада не могу да јој се сетим презимена, која је купљена уз обећање да ће бити директор Дома здравља у Земуну. Отерали сте др Јоксимовића, таквог човека, и поставили сте ту Ксенију за директора Дома здравља. И нико не би имао ништа против саме чињенице да је она постала ваш члан па постала директор, него сада прођите Земуну, питајте да ли има иједан грађанин задовољан стањем у Дому здравља Земун. Питајте лекаре и сестре какав је однос те Ксеније,

директора Дома здравља, према њима. Сви ће вам рећи, верујте ми, министре – мањи нам је проблем мала плата него њена бахатост.

Е, то су ти проблеми о којима смо ми заправо говорили, не помињући и неке конкретне примере. Да је она свој посао радила како бог заповеда, да су људи који комуницирају са њом задовољни, што би нама сметало што је она члан ваше странке? Па ви сте власт, нормално да ћете своје људе да постављате на кључне функције.

Молим вас, господине Маринковићу, још само две три ствари, да завршим са министром.

Говорили смо, министре, о малим платама, о повећању плата, о вашим настојањима да то буде још више, али вас молим, министре, обратите пажњу на ове друге ствари у болницама, у домовима здравља. Обратите пажњу на напредовање, обрадите пажњу на упућивање људи на специјализације, обратите пажњу на однос, о томе сам вам говорила, однос старијих колега према млађим лекарима. Говорили сте, када сте опет тврдили, ви сте позвали најбоље студенте. То је тачно, али знате ли ви где постоји проблем? А знате сигурно. Проблем је и у настајању тих најбољих студената. И то зна сваки професор медицинског факултета, то зна сваки студент који је завршио медицину, колико тих младих људи само прошета кроз факултет и зна се под којим околностима буде сврстан високим оценама и високим просеком у те најбоље. И он, уместо да се труди да научи нешто, још је бахат, јер је он ту због маме или тате. Дакле, то су, верујте, озбиљни проблеми.

Такође смо вам скретали пажњу, и колегиница из СДПС-а је о томе говорила, она нажалост на њеном примеру, морате се побринути о тој деци која имају трајне проблеме, чији се проблеми здравствени не решавају са њихових 18 година. Наташа Јовановић је предложила да се формирају, да родитељи, старатељи, није важно како ће се то звати, једноставно, постоје нека деца која до краја живота морају имати родитељску негу а не постоје више послодавци, осим државних органа, који су у стању да једног таквог родитеља држе на боловању. Ово је само реалност и ми морамо и наше прописе уподобљавати реалностима.

Има још нешто, министре. Деца која болују од најтежих болести, често њихови родитељи су са њима смештени у болницама где они леже, углавном деца која болују од карцинома, мало видите да и за те родитеље, мало хуманије услове. За децу нема примедби, деца се врхунски негују, лече у врхунским условима, али мало хуманости и према тим родитељима, који морају по неким ћошковима да спавају да би били уз своје дете.

Завршавам овом реченицом, нестрпљиви колега Маринковићу.

Господине министре, верујте да ћете ове законе врло брзо донети овде да поново расправљамо о одређеним изменама, али вас молим, оно

што смо вам говорили и што смо предлагали кроз амандмане – можда вам је било непријатно да јавно кажете: ево, прихватам тај амандман – сагледајте ово, дајте вашим сарадницима, вашим службама, па кроз неке будуће измене уградите наше предлоге и иницијативе. Сви су добронамерни и сви у интересу грађана Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета. Нисам нестрпљив, чак ми је јако интересантно да вас слушам, него због времена.

Доктор Златибор Лончар, министар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Да вам се захвалим на свим сугестијама.

Ако желите да се сложите, никада се више није водило рачуна и о болесној деци и о њиховим родитељима, и ради се на томе, и то нам јесте један од приоритета, и наставићемо даље да радимо, јер ту увек може и више и боље да се уради и, ту нема никакве дилеме, то ћемо наставити и даље.

Сада сам се распитао – случај Земун, Дом здравља Земун. Опет сте, нема никакве везе са Министарством здравља. Дом здравља Земун поставља градска скупштина, градска власт. Директорка коју сте поменули није директорка већ шест месеци. Значи, није тамо директорка. Значи, та директорка је смењена. Према томе, неке ствари се у међувремену и десе и реше, али биће мање простора за такве ствари сада када то буде на овоме.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Лончар.

На члан 82. амандман је поднела народни посланик Наташа Сп. Јовановић.

Изволите.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Влада Републике Србије је прогласила 2019. годину годином безбедности и здравља на раду, и то је добра одлука, али пошто сада разговарамо о члану 82. закона, који регулише Завод за здравствену заштиту радника, да видимо, господине министре, шта се дешава у пракси.

Дакле, није само за заштиту и здравље радника на послу надлежно ваше министарство, већ и Министарство за рад, бораčka и социјална питања. И не може министарство као министарство одређене проблеме који се дешавају ад хок да решава а да се то системски не уради.

Ако је већ ово одлука Владе Републике Србије, онда пођите од тога да ли послодавци, осим тога што овере здравствену књижицу радницима који су на сталном раду, нешто даље раде на њиховом превентивном здравственом збрињавању, и када се деси повреда на раду, а ту је важан ваш инспекцијски надзор, и другог министарства, да ли се све оно што је прописано Законом о раду, колективним уговором и што је прописано

кроз овај и друге законе вашег министарства спроводи у дело. Нажалост, не. У прошлој години у Србији је страдало 53 радника, ко зна колико њих је повређено на раду.

Да ли вам је познато, господине министре, да толико има бахатих појединих приватних послодаваца који осим тога што крше и овакве норме лошег Закона о раду, који ми тражимо да се стави ван снаге, те људе не збрину како треба, односно врше притисак, замислите и таквих је случајева било, на лекаре, када се радник повреди, да му напише – е, тамо напиши му нека иде на боловање, а какву је он повреду имао, немој то да заводиш. Јер знају шта их даље чека. Наиме, по постојећем Закону о раду радник који доживи повреду на радном месту, уколико има трајно инвалидско оштећење и не може више да обавља тај посао који је обављао, мора да буде премештен на друго радно место. Али знате када? Е, због тога је тај закон лош и ми тражимо да се потпуно нови закон о раду донесе. Само у случају, ако има адекватно радно место за тог радника. Знате ви колико је послодаваца који ће да кажу – е, немамо адекватно радно место?

Па сетите се шта су ови „жути“ криминалци радили, Влаховић и Ђелић и остала мафијашка клика, када су отпустили онолико хиљада радника у крагујевачкој „Застави“. Они су били дужни да за инвалиде рада формирају такозване заштитне радионице. Ево, није сад ту Арсић, али сећа се тога, а вероватно овде има и других посланика из СНС-а, и Мартиновић, који је дошао у салу. Изгласали у закону, тамо где се гасе фабрике, које су они опљачкали, отпустили људе, будзашто продали у старо гвожђе онолику опрему и машине, отерали да нико не зна ни где, у ствари знају они за свој џеп, нису формирали те заштитне радионице. То вам је типичан пример „Импра“ Крагујевац, који је тек касније некако инкорпорисан у систем да ти људи имају посао.

Дакле, господине министре, имам једно још конкретно питање за вас. Ви сте видели и чули из наших излагања да ми потенцирамо да са овим приватним сектором пронађете још модалитета и начина да се укључе у систем здравствене заштите, да им Фонд то плаћа. Као што су апотеке поистовећене са апотекарским установама. Има томе још колико година и могу да кажем да то добро функционише, поготово ово када је у питању издавање лекова на рецепт, сада је то и шест месеци, је л' тако, да не мора да иде... Ево, у конкретном случају и моја мајка и други стари људи лепо дођу и преузму своју терапију у апотеци, не морају поново да чекају ред ако нема за тим потребе.

Али, ако дамо могућност приватном сектору да врши ове послове што се тиче медицине рада, то неће бити добро. Да ли они могу да се појављују на тендеру за тај посао? То је моје конкретно питање. Јер, као што сте видели из ових могућих, а има примера бројних злоупотреба

приватника, који запрете лекару. Чак је једна докторка из Новог Сада морала да позове адвоката. Дошао је приватник, радник се повредио и он је рекао, тај бахати човек – е, напиши тамо њему боловање до 30 дана. А не да она установи и да иде даље, да се процесуира све то, која је то повреда. Зато што он зна да онда има обавезу даљег збрињавања.

На крају крајева, да се појача то и код медицине рада, да они знају каква је то врста болести, кад је тај човек оболео, да се то прати, да ли му се побољшало здравствено стање, да ли има трајно оштећење, да ли он треба да се упути на инвалидску комисију, а да не буде ни оних злоупотреба које смо имали у пракси па су ови „жути“, Томица и друштво, и она Вукајловић беше, тамо здраве људе слали у инвалидску пензију.

Дакле, све то мора сад системски тако да се регулише, а да се и ово питање, веома важно, у садејству са другим министарством уреди, поготово, опет се враћам на почетак приче, што је ова година проглашена годином безбедности на раду. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Јовановић.

На члан 86. амандман је поднео народни посланик Милорад Мирчић.

Изволите, колега Мирчићу.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Ево, ми овде конкретно интервенишемо амандманом да неке ствари прецизирамо. Наиме, ради се о заводима за денталну медицину. Каже, обављају специјалистичко-консултативне делатности из области денталне медицине у складу са законом. Па како би обављали него у складу са законом?

Али је суштина нешто друго. Ми овде имамо, као друштво, и те како изражен проблем око оних младих људи који завршавају медицинске факултете, који су по струци стоматолози. Они су буквално у односу на колеге који су лекари, ако може тако да се врши поређење и ако је примерено такво поређење, још угроженији.

Наиме, СРС увек инсистира на томе да сваки човек који заврши факултет у овој Србији буде од користи овој Србији, да покуша друштво и држава на неки начин да га ангажује, да то што је стекао знање, да то знање стави на услугу и својој држави и свом народу, како би то рекли неки. Али овде имамо један веома, веома специфичан случај. Већина младих колега који завршавају стоматологију почињу са својим радом код приватника. Већина, кажем већина, не сви, али већина. Зашто? Зато што су ограничени са опремом, са бројем амбуланти итд. Са техничким условима они су ограничени. И држава није у ситуацији да може сада да улази у такву инвестицију.

Али имамо један пример с друге стране. Ми имамо, рецимо, када је у питању подстицај младих људи који желе да се баве пољопривредом,

држава им ради стимулације, обезбеђује и те како повољне услове да би се они бавили том делатношћу приватно. Овде је, овим младим колегама, стоматолозима, говорим вашим колегама, потребно да после стажирања, оног периода где имају ту обавезу стажирања, да им се пружи могућност да се сами баве приватно том делатношћу.

Некад је то можда било лакше, јер смо имали чувену, познату фабрику за производњу опреме у области стоматологије, звала се „Југодент“. За вас који сте мало старији, то нешто значи. Али када су дошли ови петооктобарци, они су рекли – то не ваља, не можемо ми производити опрему, ми смо ту да купујемо опрему; „Југодент“ је превазиђен технолошки, предимензиониран са бројем запослених. И, ту смо ускраћени за могућност да ту техничку опрему обезбедимо од домаћег произвођача.

Али ајмо на страну да ставимо то шта је било. Шта може држава овде да уради? По нама, српским радикалима, треба размишљати да они који су заинтересовани, а пре свега млади стоматолози, да се баве приватно, да им држава обезбеди бар приближне услове као за ове младе људе који се баве пољопривредом. Да им обезбеди могућност кредитирања, узимања опреме, да то буде на неки разуман период, да то буде уз неке прихватљиве камате. Одлучиће се један одређени број. Гледајте, па сами сте сведоци, све више је развијен тај тзв. дентални туризам када је у питању Србија, а он се састоји у томе што немали број пацијената из дана у дан долази у Србију да би користио те услуге које им пружају наши стоматолози. Из простог разлога, из рационалног понашања. Тај квалитет који пружају наши стоматолози је једнак, или готово једнак, исти као и онај који има у западноевропским земљама, али је цена вишеструко нижа.

И, то је делатност која, осим овог ценовног аспекта, има и тај пропагандни ефекат. Тај који користе услуге, он преноси то и препоручује наше лекаре. Хајде да се потрудимо да у наредном периоду бар омогућимо, дамо шансу тим људима, да кажу – ево, имате шансу да се бавите приватно. Да не би радили, они мање-више раде да не говорим за какве надокнаде код приватника и колико раде, да се ипак докажу као млади људи. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Мирчићу.

Само молим народне посланике да се ускладимо са временом које имате. Јер, ево, ја сам ушао, а исто и господин Арсић, у огроман минус. Ове невладине организације ће нас разапети што смо дали... Шалим се, наравно. Само да поведемо рачуна о времену.

На члан 100. амандман је поднео народни посланик Никола Савић.
Изволите, колега Савићу.

НИКОЛА САВИЋ: Даме и господо народни посланици, овај мој амандман се односи на члан 100, а подсетићу вас да члан 100. говори о универзитетским клиничким центрима. Наравно, знамо да је универзитетски клинички центар установа која у себи обједињује најмање три организационе јединице попут института, клиника итд. Е сада, оно што мени смета у овом члану закона и због чега сам поднео амандман је то да, поред тога што је, наравно, седиште универзитетског клиничког центра у средишту, у месту где има медицински факултет, значи медицинска установа која школује лекаре, али могу се оснивати и организационе јединице ван седишта, што је опет у реду, али се у закону каже – само на територији управног округа на чијој територији се налази универзитетски клинички центар. Ја конкретно мислим да то није у реду, да та ствар мора да се прошири.

Наиме, ја долазим из Ниша. Знамо да Ниш има универзитет, има медицински факултет, има универзитетски клинички центар и у склопу тог универзитетског клиничког центра имамо и установе и клинике, као, рецимо, у Нишкој Бањи, имамо институте у склопу универзитетског клиничког центра, имамо клинику за плућне болести, имамо и специјализовану психијатријску болницу у Топоници, али то је све на широј територији града Ниша, односно Нишавског управног округа. Али у непосредној близини Ниша и Нишавског округа имамо и Рибарску бању, није потребно наглашавати чиме се она бави, имамо Сокобању, која је на територији Зајечарског управног округа, имамо на територији Топличког округа више бања на територији општине Куршумлија и због чега законом не бисмо предвидели могућност да те организационе јединице, поред оних које се налазе на територији управног округа, могу бити и из неког другог, суседног, па чак и да буде из удаљенијег управног округа? Јер знамо да јужно од Шумадијског округа, од града Крагујевца, само Ниш има универзитет и универзитетски клинички центар. А шта ћемо са неким другим местима и због чега на тај начин не бисмо дали предност и мало подстакли и неке установе овога здравственог типа, пре свега бањског типа, које би могле да уђу у састав универзитетског клиничког центра, чије се седиште налази, по правилу, на територији управног округа?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Савићу. Хвала што сте се држали времена.

На члан 106. амандман је поднео народни посланик др Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман. Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије. Констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 113. амандман је поднео народни посланик Срето Перић.

Изволите, колега Перићу.

СРЕТО ПЕРИЋ: Господине министре, ви се налазите у једном блату, не само што сте ви то хтели, затечено стање, али морам колегама да објасним, постоји политичка одговорност и кривична. Постоје још неке друге врсте одговорности, али сад ћемо њих оставити по страни, него само нешто о ове две.

Кад је у питању политичка одговорност, грађани Србије су ту они који воде поступак и они су рекли шта су имали да кажу, али постоји и кривична одговорност. И немојте се више враћати дуже од седам година уназад, на то немате право. И ја сам видео да је одређен број колега изразио сумњу у пристрасност судија. То није добро. Кад говоримо на Одборима за правосуђе и на неким другим местима, онда је све у реду, а сад овде кажемо – нису процесуирани зато што су судије изабране 2009. и 2010. године. Није тачно, велики број судија је изабран и накнадно. Тај посао треба довести до краја. За такву врсту борбе имате подршку СРС-а.

Господине министре, ми ћемо да вам пружимо још једну врсту помоћи да решавате брже ове проблеме. Прво, нећемо вас хвалити, можда нешто и има за похвалу, нећемо зато што то ваше колеге из СНС-а раде неупоредиво боље од нас. Умеју то и то нека остане њихова обавеза, а ми желимо да вам скренемо пажњу на неке случајеве за које ви показујете интересовање да их решавате. То и треба да буде наш циљ, значи да непосредно помажемо решавању проблема на такав начин.

Нормално је да министар, народни посланици и друга изабрана лица раде најбоље што могу и умеју, све другачије и није нормално, грађани, пре свега, због тога излазе на изборе и дају поверење, али има нешто што они не могу да реше и онда се обраћају систему. У овом случају, јер смо ми у домену, у фази разговора о здравственим законима, у овом случају кад је потребно лечити...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Време.

СРЕТО ПЕРИЋ: Колега Маринковићу, само један случај, ово не сме да не буде речено.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Време. Морам, у великом сам минусу стварно. Пуно времена сам дао и прилика вашим колегама. Идемо даље.

Извините, колега Перићу, молим вас.

Изволите, ајде.

СРЕТО ПЕРИЋ: Да би вама остало више времена за суштину, има један случај где се ради о једној реткој болести, а ви сте рекли да то на годишњем нивоу кошта око 500.000 евра и то је у просеку вероватно тако. Имам пред собом један одговор Фонда за здравствено осигурање, где

кертриц који је потребан, ради се о детету које је можда шампион у свету, а у Србији...

(Златибор Лончар: То је решено.)

Није решено, господине министре. Данас је то дете на контроли. Није још решено. Сваких седам дана мора да долази на контролу, зато што сад лекови који му се преписују не могу да се дају на дужи временски период. Раније је то било и тако. Хвала вам што ви покушавате...

(Искључен микрофон)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала вам, сада ћемо дати министру реч.

(Срето Перић: Говорили су да ће бити решено, још увек није решено.)

Министре, да ли желите реч?

Изволите.

Министар др Златибор Лончар.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Ја се извињавам, ако причамо о детету коме је потребан кертриц да се узме, лично сам организовао да се том детету узме кертриц и да буде. Ево, сада ћу проверити, у року од пет минута о чему се ради. Тако да ...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре.

На члан 116. амандман је поднео народни посланик Томислав Љубеновић.

Изволите, колега Љубеновићу.

ТОМИСЛАВ ЉУБЕНОВИЋ: Хвала, председавајући.

Даме и господо народни посланици, ми сматрамо да је потребно да се приликом усвајања Предлога закона о здравственој заштити неке ствари јасно дефинишу, па смо ми из СРС-а поднели овај амандман на члан 116.

Члан 116. се односи на директора здравствене установе, тачније на поступак спровођења јавног конкурса за избор директора. Ми смо предложили да се у овом члану измени став 22. тако да гласи – директор здравствене установе именује се на период од четири године и може да буде више пута именован. Мишљење Посланичке групе СРС је да се оваквим амандманским решењем прецизира да директор здравствене установе може да буде више пута именован.

Предлагач нам у образложењу наводи да је ово законско решење уведено да не би временски био ограничен мандат директора, који се показује као изузетан руководилац и менаџер. Свакако да добре руководиоце здравствених установа треба стимулисати да остану на тим местима, треба их задржати, да не оду у иностранство, што је последњих неколико година постала масовна појава код наших здравствених радника, чиме је држава Србија на огромном губитку. Истовремено, важно је истаћи и да директори здравствених установа који не обављају свој посао

у складу са законом, који осрамоте своју струку, треба да буду разрешени и да убудуће не могу да обављају функцију директора.

Прихватањем овог амандмана Посланичке групе СРС била би направљена разлика између те две категорије директора и онима који добро раде свој посао омогућено именовање више пута на место директора здравствене установе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала пуно, колега Љубеновићу.

На члан 127. амандман је поднео народни посланик Дубравко Бојић. Изволите, професоре.

ДУБРАВКО БОЈИЋ: Хвала, господине Маринковићу.

Ја ћу у оквиру мог амандмана овде да кандидујем једну тему која је више тема за ову расправу од многих прича које су се могле чути.

Наиме, добро је што су предлози закона из области здравства данас на дневном реду и што се поклапају са двадесетогодишњицом злочиначког бомбардовања наше земље. Прилика је да се још једном укаже на катастрофалне последице овог бомбардовања по здравље људи и животну средину.

Како сам члан скупштинске комисије за истрагу ових последица са посебним освртом које је ово бомбардовање имало, односно ови пројектили са осиромашеним уранијумом, да вас подсетим, пројектили са осиромашеним уранијумом користе се за уништавање противоклопних борбених средстава, значи тенкова. При удару овог пројектила у мету развија се температура од преко три хиљаде степени и ослобађају се наночестице, које одлазе у ваздух и које су штетне и могу бити и смртоносне за све оне који их удишу, а исто тако и друге честице, које одлазе у земљу и које су опасне преко ланца исхране, значи земља–трава–животиња–човек.

На нашу земљу, да вас подсетим, зликовци су испалили преко 30.000 ових пројектила. Како поштујем став комисије да не излазим са подацима до којих смо дошли, само ћу вас подсетити да смо обиласком терена који је највише био изложен дејству ових пројектила, а то је Врање, Пљачковица, Братоселце, Боровац, Жбевац, и у разговору са преживелима и оболелима, да су приче потресне, а слике веома узнемирујуће.

Да ли имам још времена?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Завршите реченицу, професоре, нема проблема.

ДУБРАВКО БОЈИЋ: Да не почињем ако министар...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, професоре Бојићу.

На члан 132. амандман је поднео народни посланик Немања Шаровић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 141. амандман је поднео народни посланик Филип Стојановић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колега Стојановићу.

ФИЛИП СТОЈАНОВИЋ: Захваљујем, господине Маринковићу.

Даме и господо народни посланици, поштовани министри са сарадницима, поднео сам амандман на члан 141. Предлога закона о здравственој заштити и овим мојим амандманом сам тражио да се у најосетљивијим стварима раздвоји овлашћење министра од овлашћења Министарства. Овај амандман односи се на Етички одбор Србије. Закон предвиђа да Етички одбор Србије именује и разрешава Влада Србије, што је по нама у реду. Међутим, у СРС-у се не слажемо да то именовање и разрешење иде на предлог министра, већ на предлог надлежног министарства. Непримерено је да се министру дају оволика овлашћења у овој веома осетљивој области.

С друге стране, законом се не прецизирају неопходност и услови, ко и на који начин може бити предложен и именован за члана Етичког одбора. Као што се у Предлогу закона каже, чланови овог одбора бирају се из редова стручњака који имају значајне резултате у раду, као и допринос у области здравствене заштите и професионалне етике здравствених радника и хуманистичких наука. Ово је све у реду, али ниједан појединац, па макар он био министар, не може сам одлучивати о овако осетљивим стварима. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала пуно, колега Стојановићу.

На члан 151. амандман је поднела народни посланик Ружица Николић.

Изволите.

РУЖИЦА НИКОЛИЋ: Захваљујем, господине Маринковићу.

Даме и господо народни посланици, члан 151. Предлога закона о здравственој заштити односи се на положај здравствених сарадника у оквиру система здравствене заштите и прописује које стручне квалификације и које специјализације здравствени сарадници морају да имају да би обављали одређене послове. Међутим, оно што није прецизно одређено, и ми смо нашим амандманом покушали да прецизирамо, јесте положај здравствених сарадника у оквиру система здравствене заштите, јер је њихов положај у односу на остале запослене у систему здравствене заштите неравноправан.

Ви сте у образложењу као разлог за неприхватање истакли супротно, међутим, за нас је овакво образложење потпуно неприхватљиво јер је у пракси случај тотално другачији и здравствени сарадници дефинитивно имају неравноправан статус.

Чест је случај да посао који треба да обавља здравствени сарадник обавља медицински радник који нема стручне квалификације за то, конкретно говорим о пословима које би требало да обавља дефектолог-сурдолог, често обавља медицинска сестра, техничар. То се конкретно односи на дијагностички део и, с обзиром на то да тај посао заврши медицински радник, односно заврши комплетно испитивање, полако долази до гашења формацијских места за одређене дефектологе.

Зато сматрамо да је овај амандман требало да прихватите и да посветите више пажње здравственим сарадницима, поготово у погледу запошљавања њиховог, и треба да имате увек на уму да тамо где престаје медицина почиње дефектологија. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Николић.

На члан 168. амандман је поднео народни посланик др Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 181. амандман је поднела народни посланик Нада Костић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 206. амандман је поднео народни посланик др Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 219. амандман је поднела народни посланик Љиљана Михајловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 221. амандман је поднео народни посланик Младен Грујић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 223. амандман је поднео народни посланик Младен Грујић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 223. амандман је поднео народни посланик Драган Јовановић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 265. амандман је поднела народни посланик Весна Николић Вукајловић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колегинице Вукајловић.

ВЕСНА НИКОЛИЋ ВУКАЈЛОВИЋ: Ако у члану 264. пише да здравствене установе треба да ускладе своје опште акте и организацију рада са одредбама овог закона у року од 12 месеци, онда би логично било да члан 265. исто тако поштује тај рок. Непотребно је чекати две године за утврђивање потребног броја фармацеутских инспектора за поступање по овом закону, из једног просто формалног и практичног разлога – убрзати запошљавање младих стручњака који су на евиденцији за запошљавање, а услова има. Значи, оно што сам малопре рекла, да је овај закон доста спор, значи доста сте времена оставили за његово спровођење, али непотребног времена, на штету грађана и стручњака.

А оно што сам хтела да питам министра јесте следеће. Молим вас да се одговори. Ово исказивање захвалности од стране пацијента одређеном лекару, то исказивање захвалности сте предвидели у висини од једне просечне плате. Шта то значи, у којим условима, да ли сте део одговорности за мале плате, за ниске зараде лекара пренели на пацијенте? Ја вас молим да одговорите. Можда ја негде грешим, али молим вас да ви ово одговорите, јер јавност мора да зна о чему се ради.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Министре, изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Ако није проблем, само дајте који члан, о чему се ради, пошто ми немамо то. Донесите слободно, да не губимо време.

ВЕСНА НИКОЛИЋ ВУКАЈЛОВИЋ: Страна 106, сукоби интереса, ставови 5. и 6.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Вукајловић.

Министре, да ли желите одмах да одговорите или...? Добро.

Који члан, колегинице? Поновите, молим вас.

ВЕСНА НИКОЛИЋ ВУКАЈЛОВИЋ: Страна 106, члан 2, 3. и 4, па је онда негде: „Изузетно од става 5. овог члана, исказивање захвалности у виду поклона мање вредности, односно рекламног материјала и узорака, које није изражено у новцу или хартијама од вредности и чија појединачна вредност не прелази 5% а укупна вредност не прелази износ једне просечне месечне плате без пореза и доприноса у Републици Србији, не

сматра се корупцијом, сукобом интереса, односно приватним интересом, у складу са законом“. Молим вас да то објасните.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице.

Изволите, министре.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Само да ви знате, и да знате сви, били смо у обавези да преузмемо, то је нешто што је преузето из Закона о борби против корупције, ништа друго. То је само у оригиналу пренето из Закона о борби против корупције. Само се о томе ради, ни о чему другом. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Лончар.

Реч има народни посланик Весна Николић Вукајловић.

ВЕСНА НИКОЛИЋ ВУКАЈЛОВИЋ: Е, у реду, хвала. Е, то је онај проблем што ја кажем и што ми из Српске радикалне странке стално говоримо, да ви само преписујете, да се довољно не води рачуна о анализи закона и да се довољно не води рачуна о применљивости закона у реалном животу. Значи, морамо то много практичније да приведемо намени.

И, ово и даље остаје спорно. Значи, ништа нисте одговорили, нисте објаснили, мени није као дипломираном правнику јасно, а ја вас молим да негде сагледате да ли је ово у реду или није па ћете јавности да се обратите. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице.

На члан 269. амандман је поднео народни посланик Божидар Делић. Да ли неко жели реч? (Не.)

Пошто смо завршили претрес о свим амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и у појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и у целини.

Прелазимо на 3. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПРЕДМЕТИМА ОПШТЕ УПОТРЕБЕ (претрес у појединостима).

Примили сте амандмане које су на Предлог закона поднели народни посланици: Немања Шаровић, Миљан Дамјановић, Никола Савић, Томислав Љубеновић, Милорад Мирчић, Ружица Николић, Александар Шешел, Наташа Сп. Јовановић, Дубравко Бојић, Вјерица Радета, Срето Перић, др Дарко Лакетић, као и Одбор за здравље и породицу.

Примили сте извештаје Одбора за уставна питања и законодавство и Одбора за здравље и породицу, као и мишљење Владе о поднетим амандманима.

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. став 3. Пословника Народне скупштине, отварам претрес Предлога закона у појединостима.

Одбор за здравље и породицу једним амандманом предложио је измене у члану 4. и 16. називу Главе 12. и члану 83. и 84.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Само један моменат, морамо да упитамо представника предлагача да се изјасни о овом амандману, тако да молим министра, односно представника предлагача да се изјасни о овом амандману Одбора за здравље и породицу, који је предложио измене у члану 4. и 16. називу Главе 12. и члану 83. и 84.

Изволите, министре Лончар.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Сагласни смо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Лончар.

На члан 4. амандман је поднео народни посланик Срето Перић.

Изволите, колега Перићу.

СРЕТО ПЕРИЋ: Члан 4. регулише предмете опште употребе и ми смо амандмански интервенисали. Он има шест тачака, где је онако уопштено описано шта све спада у предмете опште употребе. Под тачком 2) стоје играчке, а ми смо предложили да се ту дода још – предмети намењени за децу и одојчад.

Министарство, односно Влада није прихватила овај амандман образлажући да је то прихваћено Директивом о безбедности играчака из 2009. године, директивом ЕУ. Ево, поново питање – због чега се ми увек ослањамо на оно што нам препоручује ЕУ ако ми немамо од тога корист?

И још једна ствар, господине министре. Ви сте можда упознали бивше радикале; они личе мало на нас, али нисмо исти. Не бих ја ваш интегритет довео никада у питање.

Обезбеђен је апарат и једном је кертриц обезбеђен, који кошта 75.000 динара. Замислите кад дете има операцију у првом дану свог живота, а сад иде у предшколце. Ту је велика и огромна жеља родитеља да нешто покушају да учине. Они, као родитељи, огромну захвалност упућују Универзитетској дечјој клиници у Тиршовој; кажу да су показали огромну бригу, струку и све. То је оно што сам пре неколико дана рекао – кад је у питању квалитет наших лекара, можемо да се поносимо и такмичимо са целим светом. Ту смо ми, не на 18. месту, много смо ми испред тог 18. места. Али као људи треба нешто још да урадимо.

Значи, ситуација је таква, обећао је неко да ће се мењати Правилник о медицинско-техничким средствима и помагалима, из овог републичког фонда, па приликом промена, е тада се види нека могућност да се тим људима изађе у сусрет.

Везано за ова два закона, закон о заштити и закон о социјалном осигурању, нисам прецизно побројао, има око 20, можда и више чак,

правилника. Много је те материје за коју би ви требало да будете задужени, а јесте за доношења, јесте за именовања неких органа у овим здравственим установама од јавног интереса. Окрените само то. То треба пренети, то ми предлажемо из принципијелних и практичних разлога, то треба пренети нешто на Министарство, нешто на Владу, а министар да се више бави овим суштинским питањима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Перићу.

На члан 4. амандман је поднела народни посланик Вјерица Радета.

Изволите, колегинице Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Чудно образложење зашто се амандман не прихвата.

Члан 4, на који смо интервенисали амандманом, говори о томе који су предмети опште употребе, односно групе тих предмета. Између осталог, то су и козметички производи. Ми смо предложили да се каже да је то и амбалажа за паковање ових производа и сад Министарство каже да не могу то прихватити из разлога што је назив ове групе предмета опште употребе усаглашен са неким релевантним прописом ЕУ, на шта се ми јежимо; чим нам препоручује ЕУ, опасно је по живот, верујте. Али додајете даље – амбалажа за све групе предмета опште употребе је предмет уређења подзаконског акта који уређује област материјала и предмета у контакту са храном, укључујући и производе намењене одојчади и деци млађој од три године за олакшавање храњена и сисања, умиривања, спавања и амбалажа.

Дакле, овај део се односи на амандман колеге Срете Перића, о којем је он малопре говорио. Али добро, може то да буде и техничка грешка. Суштина је, дакле, да је требало прихватити овај амандман и да свакако амбалажа козметичких производа треба да буде у категорији предмета опште употребе и да то буде регулисано законом.

Подзаконски акти треба да постоје и то није спорно, али подзаконски акти немају ширу употребу. Знате, подзаконски акт је конкретно за неку групу људи која ради на примени овог закона, а закон је нешто што је, да кажем, више доступно сваком заинтересованом грађанину, лакше ће доћи до тога да види шта неки закон прописује, на који начин прописује, док за подзаконске акте то баш и није тако.

Иначе, ми мислимо да и овом закону треба посветити, односно материји коју обухвата овај закон треба посветити дужну пажњу, поготово, да, и када су у питању козметички производи, али и када су у питању играчке, када су у питању дечија игралишта, када су у питању дечије играонице. Знате да се тамо све и свашта ставља за играчке. Онај ко организује дечије рођендане у играоницама или онај ко организује играње деце на дечијим игралиштима гледа само да прође што јефтиније,

не води рачуна о квалитету, не води рачуна о здрављу деце, што је најважније, и ми мало-мало па прочитамо у медијима да нека од играчака или њена амбалажа нису баш здраве, да су канцерогене, овакве, онакве. Наравно, не верујемо у све оно што прочитамо у медијима, али вама као људима од струке, и надлежним за ово на крају крајева, препоручујемо само више контроле и више обазривости. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета.

На члан 6. амандман је поднео народни посланик Дубравко Бојић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 6. амандман је поднела народни посланик Наташа Сп. Јовановић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 8. амандман је поднео народни посланик Александар Шешељ.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 12. амандман је поднела народни посланик Ружица Николић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део закона.

Да ли неко жели реч? (Не.) Хвала.

На наслов Главе 5. амандман је поднео народни посланик Милорад Мирчић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 21. амандман је поднео народни посланик Томислав Љубеновић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део закона.

Да ли неко жели реч? (Не.) Хвала.

На члан 21. амандман је поднео народни посланик Никола Савић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део закона.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Никола Савић.

НИКОЛА САВИЋ: Ево, само кратко.

Ово је, ево, скоро три године овог сазива и СРС, односно посланици СРС-а поднели су велики број амандмана и ово је први пут да је на један закон Влада усвојила оволики број амандмана, што говори о томе да ми свој посао обављамо на један начин који свакако одговара једном парламентаризму.

Камо среће да су и претходне власти, па и ова власт у неким другим ситуацијама, овако поступале; сада не бисмо имали ситуацију да се жалимо на бивши режим. Јер ми смо и раније подносили многе амандмане које је требало усвојити, али се касније испоставило да смо били у праву, па су морали да мењају закон из неког разлога, само да не би изашли у сусрет нама који смо опозициони посланици. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Савићу.

Амандман којим се после члана 25. додаје члан 25а поднео је народни посланик Миљан Дамјановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На Главу 9. и одељак 1. изнад члана 62. амандман је поднео Одбор за здравље и породицу.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Молим представника предлагача да се изјасни о амандману.

Изволите, господине министре.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Прихватамо. Сагласни смо са тим.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, господине министре.

Амандман се прихвата од стране предлагача.

На одељак изнад члана 63. амандман је поднео Одбор за здравље и породицу.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Молим представника предлагача да се изјасни о амандману.

Изволите, министре.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Сагласни.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре.

На назив одељка 3. изнад члана 70. амандман је поднео Одбор за здравље и породицу.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Молим представника предлагача да се изјасни о амандману.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Сагласни смо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На назив одељка 5. и назив изнад члана 73. амандман је поднео Одбор за здравље и породицу.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, те молим представника предлагача да се изјасни о амандману.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Сагласни смо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре.

На назив одељка 6. изнад члана 74. амандман је поднео Одбор за здравље и породицу.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, те молим представника предлагача да се изјасни о амандману.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Сагласни смо са овим амандманом.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Амандман којим се после члана 91. додају наслов изнад члана 91а и члан 91а, наслов изнад члана 91б и члан 91б и наслов изнад члана 91в и члан 91в поднео је народни посланик др Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 97. амандман је поднео народни посланик Немања Шаровић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу

са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 102. амандман је поднео Одбор за здравље и породицу.

Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије.

Молим представника предлагача да се изјасни о амандману.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Сагласан.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала вам.

Пошто смо завршили претрес о свим амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и у појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и целини.

Прелазимо на 4. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О СУПСТАНЦИМА КОЈЕ СЕ КОРИСТЕ У НЕДОЗВОЉЕНОЈ ПРОИЗВОДЊИ ОПОЈНИХ ДРОГА И ПСИХОТРОПНИХ СУПСТАНЦИ (претрес у појединостима).

Примили сте амандмане које су на Предлог закона поднели народни посланици: Вјерица Радета, Дубравко Бојић, Наташа Сп. Јовановић, Срето Перић, Никола Савић, Зоран Деспотовић и др Дарко Лакетић.

Примили сте извештаје Одбора за уставна питања и законодавство и Одбора за здравље и породицу, као и мишљење Владе о поднетим амандманима.

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. став 3. Пословника Народне скупштине, отварам претрес Предлога закона у појединостима.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Вјерица Радета.

Да ли неко жели реч?

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Овај амандман је свакако требало прихватити, зато што представља више правно техничку редакцију и мало даје шире објашњење од самог Предлога, али пошто су у питању измене и допуне овог закона, изнећу принципијелан став.

И ово је веома озбиљан закон и веома озбиљна тема. Став СРС-а је да ово треба да уредите као један посебан предлог, као што смо имали она два претходна закона, да буде свеобухватан и да озбиљно расправљамо од члана до члана о том вашем новом предлогу, јер мењањем неколико чланова неће се решити проблеми који постоје у недозвољеној производњи опојних дрога и психотропних супстанци.

Тај проблем је генерално присутан у Србији. Ми смо говорили чак и о потпредседнику Владе Расиму Љајићу и његовој умешаности у производњу и дистрибуцију дроге и људи који су повезани с њим итд. Једноставно, мислимо да је ово тема којој мора бити посвећена пуна пажња и Министарства и Народне скупштине.

Ви сте овде покушали овим малим ситним изменама нешто то као да доведете у ред, а претпостављам да је и вама јасно да овим проблем није решен. Очекујемо заиста да ће се ваши сарадници потрудити и да ћете нам предложити један свеобухватан предлог овог закона и да ћемо онда детаљно и прецизно говорити о њему. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2. амандман је поднео народни посланик Дубравко Бојић.

Изволите, професоре.

ДУБРАВКО БОЈИЋ: Хвала.

Даме и господа народни посланици, мој амандман прецизира начин класификације прекурсора и у складу је са ставом СРС-а према ЕУ.

Предлагач закона упорно употребљава неке речи, туђице и позајмљенице из других језика, које нису у духу нашег матерњег језика. Тако се понавља реч „прекурсор“, од латинске речи прекурсоријус, којој је овде дато друго значење и која се своди на супстанце које се користе у недозвољеној производњи опојних дрога.

Ако законопроизвођачи овако муљају језички, није ни чудо што штетници и криминалци мешају различите ствари да би произвели друштвено зло. У питању је савремена тобожња медицинска алхемија.

Морају ли поред илегалне производње недозвољених опојних средстава да и записници језички замуљају значење основних термина?

Када сте већ ишли на измене и допуне, зашто нисте изабрали праве термине? Кинези имају једну изреку – ко направи грешку а не исправи је, чини двоструку грешку. Као што се види из овог предлога закона, тј. Предлога закона о изменама и допунама Закона о супстанцама, користи се неприкладно термин „супстанца“ у овом називу, па је ову лепу реч требало заменити речју твар, материја или састојак, које су свакако примереније и лепше. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, професоре Бојићу.

На члан 3. амандман је поднела народни посланик Наташа Сп. Јовановић.

Изволите.

НАТАША СП. ЈОВАНОВИЋ: Господине министре, ми смо против тога да се било који пропис из овог закона усклађује са прописима Европске уније, а поготово што је овај закон у питању, из простог разлога што је пројекат ЕУ, заједно са Америком, нарко-мафија на Косову и

Метохији, коју су шиптарски терористи покушали да својим обезбеђивањем код појединих земаља у свету признавања такозване независности отргну из Србије, што им неће успети, а све још им брже ништа од тога неће успети ако се одрекнете европског пута. Треба ли да вас подсетим да, према процени стручњака из света а и наших безбедносних служби, 15 нарко-картела „послује“ дакле на Косову и Метохији, да је на челу свих тих нарко-картела управо Тачи, са којим званичници Републике Србије преговарају?

Оно што је била интернет шала, у ствари је истина. Када су ти шиптарски зликовци прогласили ту такозвану независност пре више од 10 година, појавила се на интернету таква нека смицалица да је дистрибутер признао независност свом дилеру, односно Авганистан, који је први пожурio да призна тзв. независност Косова. И то није случајно. Управо због чињенице да 65% укупне производње хероина управо има тај транзитни чвор преко јужне српске покрајине. Легло мафије, нарко-картела, дроге која се дистрибуише до америчке војне базе Бондстил, одакле они даље финансирају своје активности, и све то у служби рушења система и територијалног интегритета и суверенитета Републике Србије.

И оно што је најжалосније, господине министре, ми данас у Србији на политичкој сцени имамо управо ове који шетају, учу, бучу, који подржавају на изванредан начин и одлазе тамо и причају како је ситуација у Србији катастрофална, иду на руку тим шиптарским терористима и њиховим пријатељима из САД и Европске уније.

Зато сматрамо да комплетно наше законодавство треба да се пројектује тако да буде применљиво за нас овде.

Апсолутно је нереално, не само због изразито антиевропског става Европске уније, Српске радикалне странке... И запитајте се колико бирача у Србији, то вам је заиста на клацкалици. Кад испитују ови анкетари јавно мњење, увек некако то натегну да буде преко 50%, а верујте да није, јер има оних који су у том испитивању и такозвани евроскептици, који нису изричито против али који имају одређену бојазан и сумњу. Како време буде пролазило и како се сви они који хоће... Онај што сам вам га помињала пре неки дан, онај Немац из Бундестага, ево га сада дошао у Приштину и брифује Тачија и Харадинаја за оно што даље треба да раде. Чујем да ће тај да дође и у Београд. Сад му и заборавих име, била сам написала. А тај исти је рекао као посланик Бундестага у октобру прошле године да је реалност да се призна такозвано независно Косово.

Зато смо ми против тога да се било какве смернице и било шта у било ком закону усклађује са прописима Европске уније, јер они отворено подржавају српске непријатеље и њихов пројекат за нарко-мафију је управо Косово.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Јовановић.

На члан 7. амандман је поднео народни посланик Срето Перић.

Изволите, колега Перићу.

СРЕТО ПЕРИЋ: Рече моја уважена колегиница Наташа Јовановић да му је заборавила име, а само да подсетим да би многим требало заборавити имена што пре, а најпре мислим на Тонија Блера. Нажалост, он је саветовао и неке чиновнике Владе и слично.

Закон о супстанцама које се користе у недозвољеној производњи опојних дрога и психотропних супстанци је један врло озбиљан закон, поготово имајући у виду у којем правцу иду сва друштва, па самим тим и наше друштво, и за разлику од ова претходна два закона, господине министре, где сте ви посветили озбиљну пажњу тим законима, овде имам осећај да се радило о неком отаљавању. И ваше интервенције, које сте ви у овом закону предложили, суштински нису значајне, неће довести до сузбијања оног што представља највећи проблем за грађане Србије, пре свега за млађу популацију и млађе нараштаје, него ће то одвести у једном потпуно другом правцу.

Овај амандман који смо ми предложили, односно ја у име Српске радикалне странке, он и да је прихваћен, не би довео до неких епохалних открића и разрешења неких проблема, него заиста, посебно један нов закон треба у овој области предложити, донети га, али најпре онакав какав одговара Србији, какав одговара грађанима Србије.

И за крај, још једно питање за вас, господине министре. Пре неколико дана сте рекли да више нема тих дугих чекања за неке врсте операција, као што је и операција катаракте, и ја сам сигуран да се ту кренуло напред.

Пред собом имам један извештај лекара специјалисте, везано управо за операцију катаракте, где је тачно пре две године предвиђена интервенција операцијом. Нико није контактирао тог пацијента. Да ли ће у неком наредном периоду неко из Министарства или из неке друге установе да узме тај списак и да почне да позива те људе или неће, или постоји неки други начин? Не морате ми конкретно одговарати, мене занима уопште какав је ваш приступ везано за то. Конкретно овај пацијент, њему је апсолутно свеједно да ли ће бити позван у државну клинику или ће то бити нека приватна клиника. Он је свестан и разговарао је са неким пацијентима који су имали тај проблем па су имали интервенције, неко у једној, неко у другој клиници, али су и једни и други задовољни после тих интервенција. Толико, хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Перићу.

На члан 19. амандман је поднео народни посланик др Дарко Лакетић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 21. амандман је поднео народни посланик Никола Савић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колега Савићу.

НИКОЛА САВИЋ: Хвала вам.

Даме и господо народни посланици, измена и допуна овог закона о супстанцама које се користе у производњи опојних дрога и психотропних супстанци је још један од закона који се доноси по налогу, односно по препоруци Европске уније, како се каже – због усклађивања са прописима ЕУ. И тамо се наводе разлози, више тих разлога због којих се то ради.

Српска радикална странка вас више пута упозорава да не морате доносити законе само због тога што то тражи Европска унија, јер једноставно све оно што долази из Европске уније не мора да значи да је и добро и да је применљиво на наше услове.

Али када бисмо то занемарили, када бисмо то оставили по страни, и да је закон најбољи, закон је мртво слово на папиру без свеобухватне државне стратегије за борбу против овог зла, против овог тешког облика болести. И ту нећу да кажем и да свалим кривицу на ово министарство, чак напротив, мислим да ваше министарство ради све оно што је у његовој моћи и делокругу да би се смањиле те болести зависности, али једно друго министарство мислим да не ради свој посао, а то је Министарство унутрашњих послова. Јер то министарство треба много више да преузме одговорности, да хапси, у корену да сасеца све ове појаве, да хапси растураче дрога итд. Јер знамо како се почиње. И, што се оно каже – на почетку трава, а на крају страва.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Савићу.

На члан 26. амандман је поднео народни посланик Зоран Деспотовић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

Пошто смо завршили претрес о свим амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и у целини.

Прелазимо на одређивање дана за гласање.

Сагласно члану 87. став 5. Пословника Народне скупштине, одређујем среду, 3. април 2019. године, са почетком...

(Александар Мартиновић: Јавио се министар за реч.)

Желите да се јавите?

(Златибор Лончар: Да.)

Изволите, министре. Извињавам се, нисам видео да сте се пријавили.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Поштовани посланици и грађани Србије, првенствено вама посланицима желим да се захвалим на овој расправи коју смо пар дана водили овде. Мислим да је доста тога могло да се чује и мислим да су грађани Србије могли да виде да људи који се налазе у Скупштини, да су то људи који воде рачуна о њима и који желе искрено да се ураде неке ствари које ће бити боље и за њих и за систем, и да они који не учествују у овој расправи нису они који им желе добро и који се боре за њих. Ово је било право, идеално место где је могло да се чује и где је требало да се чује све оно што треба да се чује, јер су грађани Србије бирали вас да пренесете њихова запажања, њихове проблеме, њихове идеје, њихово оно све чиме су они мислили да може да се побољша. Мислим да су и овог пута грађани Србије имали прилику да све то виде, да све то чују и, надам се, да из тога извуку адекватан закључак.

Ми морамо сви заједно да радимо на овоме, да се, кад је у питању здравство, не праве никакве разлике, јер једино је то начин да добијемо резултат. Ако људи виде да се ми овде не свађамо и да се не делимо по тим стварима, онда нећемо имати ни нападе на медицинско особље, мање ћемо имати нељубазних медицинских сестара и свега, јер онда нико неће имати да држи страну ни онима који нападају медицинско особље, а ни онима који су нељубазни из медицинског особља. Кад буду видели наше јединство, онда ће и они морати да се понашају... А запамтите, то је основ да будемо више задовољни. Никад нећемо бити задовољни, не постоји нигде, посебно у Србији, да неко је задовољан свим стварима, али да будемо више задовољни него што смо данас. Имајте то увек на уму и причајте са људима, то је једини начин да дођемо до резултата.

Још једном хвала свима и надам се да ће ови резултати дати ефекта.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала вама, министре.

Сагласно члану 87. став 5. Пословника Народне скупштине, одређујем среду, 3. април 2019. године, са почетком у 10.00 часова, као дан за гласање о тачкама дневног реда Треће седнице Првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2019. години, осим о тачки 5, о којој је Народна скупштина раније одлучивала.

Хвала вам и видимо се сутра на гласању.

(Седница је прекинута у 14.35 часова.)